8403 II

J.F. FISCHER
SKŁAD PAPIERU
zło 66.
W. KRAKOWIE

Pawlicki II 2.

8403

8403

IV

Wstęp do Fedona.

Wrażen. jak. rob. Fed. na starož. czytelni. było różnorod. Katon w Utyce przeczyt. go przed samobójst. Zapew. nabr. z nieg. przekonan., że w pewn. okol. wolno się zab; choć Sokr. zdaj. się twierdz. przeciwn. Flor. IV. 2. Kleombrot z Ambr. rzuc. się do morz. aby prędz. oglad. dziwy przyszłe. życ. Cycer. go czytyw. aby wzmacn. swoj. wiar. w nieśmiertel. duszy, choć nie wiele wynosi. z tej książ. wzmocnie. swej wiar. Porzja. z któr. rozmaw. Cycer. w Tuskul., powiad. że gdy książ. czyt. wierzy, gdy ją odkła. zaczy. powątpiew. (I: 11, 24). Od czas. Cycer. chrześcijań. dało owej wierz. dalek. silniej. i rozumniej. podstaw., w obec któr. mog. argum. Fed. wydaw. się niewystarcz. Mimo to ten pierwsz. wykła. o nieśmiert. duszy zachow. dziś jeszcz. wielk. urok. Dwa są głów. tego powody:

Podziw dla Sokr. Tus. I. 40. 97, 43. 103; Nat. Deo. III. 33. 82

a) nieśmiertelno. dusz. ma dziś. większ. dla nas znacze. niż dla lud. starož.

b) Sokr. nie wykła. swoj. wiar. jako gotow. prawd. ani jej ina. nie narzu. lecz usiłuj. razy. z nim. jej szuk. z całą szczero. choćb. pokaż. się przy końc. dysput; że argum. nie są dość siln. aby mog. wszys. przekon. Ta szczer. szukan. prawd. w obliczu śmier. ma urok niewysłow. dla czyt., bo pogod. duch. z któr. mędrz. nasz. w chwil. śmier. nie zapomi o potrzeb. i obowiąz. szukan. prawd. jest wido. wspan. Gdyb. więc nawt. kto nie uwierz. dowodzen. Sokr., zostan. podbit. przez ideal. jeg. postępow.: tak. pot. życ. i rzeczywisto.

Miejsc. i osob. dialog.

Plat. dzieło: są alb. rozmo: któr. się wprost. odbyw. przed czytelu. (Eutyfr. Kryt.) alb. też opow. się rozmo. przez kogoś, któr. dawn. ~~jej~~ słysz. Ta drug. form. ma liczn. niedogod. bo a) jest w wysok. stopn. nieprawdopo. Kto bow. potra. dług. przy kil. osób prowadzo. rozmo. i to o rzecz. oderwan. i trud. powtórz. kil. lub kilkana. lat późn.? b) potrzeb. mnóst. partyk. i zwrot. aby ciągł. przypomi. kto pyt. lub kto odpowia. Język grec. w wysok. stopn. podoł. tej trudno. ale Ten[illegible] być mniej przydat. Dla teg. Cyc. ostrzeg. (Tusc. I. 4, 8), że wprowad. rozmo. jako bezpośred. prowadz. nie zaś jako opowiad: sic eas (sc. disputationes) exponam quasi agatur res, non quasi narretur. Co więc. nawt. sam Plat. uznał tę

√

niedogod. bo w Theaet. podaję tak samo, jak Cycer. Wprowadził bow. na wstęp. Euklid. i Terpsi., rozmawiaj. o rann. Theaet., przypomi. się pierwsz. że spis. niegd. rozmow. Sokr. z młodzień. Theaet. wedł. opowiad. pierwsze. Gdy Terps. pragn. ją usłysz. zapra.: go Eukl. do sieb. i odzyw. się w ten spos. (c. 1. p. 143. c.): Oto księg. ta, o Terps. Napisał. zaś tak rozmo., że przedstawi. Sokr. nie jakob. opowiad. mi to, co niegd. mów. był rzeczywi. rozmawiaj. z tymi z któr. mi ~~przywiedz~~ że rozmaw. Powiedz. zaś, że rozmaw. z Theodo. geomet. i z Theaet. Ażeb. mi zaś w pisan. nie był. niedogodn. owe słówka (διηγήσεις) wtrąco. pomięd. rozmo: tu ~~z~~ zaznacze. ile razy Sokr. mów. n.p. ja mówiłem (κἀγὼ ἔφην) alb. ja rzekł: (ἐγὼ εἶπον), alb. tu ~~z~~ zaznacze. że ktoś odpowie. n.p. zgodził się (συνέφη) alb. nie przyzł. na to (οὐχ ὡμολόγει), dla teg. opuścił. tak. słówk. i napisał. tak, jak Sokr. z nimi rozmaw. (τούτων ἕνεκα ὡς αὐτὸν αὐτοῖς διαλεγόμενον ἔγραψα, ἐξελὼν τὰ τοιαῦτα). Pozn. niewol. Euklid. bierz. księż. i czyta: Sokr.: odzyw. o Teodo. więc się interesow. mieszkańc. Cyreny i t. d.

Nie wolno jedn. z Teichmüller'em (Liter. Fehden im IV Jahr. vor Chr. Breslau 1884. II. p. 309 sq.) wnos. że przed Theaet. pisał ~~Plat~~ sam. dialo. opowiad. (diegematyczne) a po nim same dramaty; jakob. Theaet. był on. punkt. zwrotn. od któr. zaczyn. się zasadnicza zmian. w styl. auto. i że zmian tę powodo. pod wpływ. pism Euklide. Fedon i wiel. inn. dialog. rzec. niezaprzecz. były by wted. starsz. od Theaet. co jest wielce nieprawdopod. Teichmü. umieszcz. Theaet. w r. 384 a Fedona przed nim w tymże sam. roku (zob. II p. 333)

W dialo. opowiad. muszą być dwie sceny, a przynaj. dwie różn. chwil. Muszą także być dwie grup. osób; pierw. tych, którym się opowia. dialo, druga tych, któr. brały w nim udz. Potrzeb. dalej, aby jedn. osob. należ. do obu grup, jak w nasz. Fed., alb. żeby osoba opowiad. usłysz. przyjaciel. przedtem rozmo- od kogoś, któr. należ. do drug. grup. Tak w Biesie. Apollod. opowi. rozmow. odbyt. w domu Agath. poet.: wedł. tego, co usłysz. od Arystod. który był tam obec.: ~~sam~~ sam nie był obec. Ta form. uczyn. podob. do prawdy. –

Fedon jest ta osob. która w nar. dial. staro. wez. międ. jedn. grup. a drug. Opowia. Echekrat. co zaszł. w ostatn. dniu życ. Sokrat. gdzie był sam obec: Raz ~~Ale~~ bierz. tam jeden udział w rozmo.; tylk. raz wspomi. o sob. że siedział na Tawer. poniż. Sokr. po jego praw. ręc. on zaś był umiesz. na łożu (p. 89 b) – gdy zrobi. się pauza po obiek. Cebe. i Symm.: Sokr. bawił się pukl. włos. młod. Fed. – jak był zwyk. czyn., dodaj. opowiadaj. – Jutro pono, Fedonie, obetniesz sob. te piękn. włosy – Tak Sokr! – Nie jutr. lecz dziś, ja i ty każemy sob. włosy ostrzydz, jeśli nasze rozmow. upadn. i nie potrafi. go wskrzesić i t. d. por: Fed. na krót. stał. się do przygot. odpowie:

Był rod. z Elidy i dost. się w niewol. spartań; sprzed. do Aten, schron. się do Sokr. który kaz. go wykup. Wyzto. Odt. towarzy. Sokr. Musiał być bar. młod. bo efebow. ateńs. w 18. ro. ży. obcin. sob. włosy. Prawdopod. nie służ. jeszc. w wojs. gdy przy skladow. miast. orężyst. pop. w ręce nieprzyj. Jeśli przy śmier. Sokr. miał lat 18, mógł co najw. rok lub dwa przebyw. w jego towarz. Fedon założ. późn. szkoł. filoz. w Elid. która wyrodzi. się w erystrejs.

Zob. moja Hist. Fil. greck. I. 401 nast.

Także Groen van Prinsterer, Platonica Prosopographia s. expositio judicii qu. Pl. tulit de iis qui in scriptis ipsis aut loquentes inducantur aut quavis de causa commemorantur – Lugd. Bat. 1823

Dissert. literaria inauguralis, qua continetur: – p. 53 sq.

Przy sam. koń. opowiad. (p. 117 a) wspomi. o sob. że patrz. na pij. śmierć. Sokr. nie był stan. pan. sieb. lecz puściły mu się łzy rzęsist. i zakryw. się płak. nie nad nim, lecz nad sob. że takie przyjz. miał odt. być pozbawion. Kończ. zaś niezwykłą ścisłą. wypow: Taki skończył ~~był~~ Echekr. ~~koniec~~ nasz ~~...~~ przyjaciel, człow. ~~...~~ najlep. ze wszystk. jakich poznał. w tych czas; mogę to powiedz.; a także najmędr. i najsprawiedliw. (p. 118)

Fedon mimow: – stąd się powód. że pono Panecyu. Stoik. odm. Platono. autorst. tego dzieła. On sam napis. jak. dzieło. Diog. Laërt. II c. 9. §. 105 – dwa dzieła – jak świad. Leonidas Alexandryjs in Anth. Grae. X. 358

Ζώπυρος – i Σίμων – o czem poniżej. Otóż zdaje się, że Panecy. nawet być dział nie uznaw. za autenty. – bo Diog. Laer. II. c. VII §. 64: πάντων μέντοι τῶν Σωκρατικῶν διαλόγων Παναίτιος ἀληθεῖς δοκεῖ εἶναι τοὺς τοὺς Πλάτωνος Ξενοφῶντος Ἀντισθένους Αἰσχίνου· διστάζει δὲ περὶ τῶν Φαίδωνος καὶ Εὐκλείδου, τοὺς δὲ ἄλλους ἀναιρεῖ πάντας. Porów. zob. Stallb. ad p. 57 a. –

Aul. Gell. Noct. att. XI. 18. Is postea philosophus illustris fuit sermonesq. ejus de Socr. admodum elegantes leguntur

Sen. epist. XV. 2 (94) Minuta quaedam, ut ait Phaedo, animalia cum mordent, non sentiuntur; adeo tenuis illis et fallens in periculum vis est; tumor indicat morsum et in ipso vulnere nullum vulnus apparet. Idem tibi in conversatione virorum sapientium eveniet; non deprehendes quemadmodum aut quando tibi ~~prosit~~; profuisse deprehendes.

Jedyn. to frag. któr. ocalał.

Athen. XI. 15 p. 505 e – twier. że Fed. po przeczyt. dialo. zaprzecz. żeb. kiedykol. coś podobn. opowiad.

Ta wiado. może być prawdzi., bo ani rozmo.: filozo. w więz. nie była prowadzo. w spos. przez Pl. ułożo.; ani Fed. któr. miał podówczas lat 18, gdyb. żył. ją pozwó.

° καὶ μέτρων praenotat = że twierd.: anima inditur corpori per numerum et immortalem eandemq. incorporalem convenientiam (po grecku musiało być: κατ' ἀριθμὸν καὶ ἁρμονίαν). – Tenże Claud. Mam. dodaje (ib. c. 12\5) że wedł. Archyt. Tarent. anima ad exemplum unius comparata est, quae sic illocaliter dominatur in corpore, sicut unus in numeris. –

+ acciperet? cur post 6

° Echecr: mówi Cycer. de fin. V. 29: §87 cur Plato Aegyptum peragravit, ut a sacerdotibus barbaris numeros et caelestia + Tarentum ad Archytam? cur ad reliquos Pythagoreos Echecratem Timaeum Arionem Locros, ut cum Socratem expressisset, adjungeret Pythagoreorum disciplinam eaq. quae Socr. repudiabat, addisceret? – Z tego miejsc. nie wynik. koniecz. że Eche. musiał być rod. z Locri. ani też nie wykluczo. dalszy pob. w Fliuncie. –

Drug. oso. dialo. wstęp. jest Echekrates, któr. Fedon rzecz całą opowie, a raz. z nim i jego towarzyszom, jak wid. z p. 58 d: ταῦτα δὴ πάντα προθυμήθητι ὡς σαφέστατα ἡμῖν ἀπαγγεῖλαι, εἰ μή τίς σοι ἀσχολία τυγχάνει οὖσα.

Φαίδων: ἀλλὰ σχολάζω γε καὶ πειράσομαι ὑμῖν διηγήσασθαι· καὶ γὰρ τὸ μεμνῆσθαι Σωκράτους καὶ αὐτὸν λέγοντα καὶ ἄλλου ἀκούοντα ἔμοιγε ἀεὶ πάντων ἥδιστον.

Ἐχ. Ἀλλὰ μήν, ὦ Φαίδων, καὶ τοὺς ἀκουσομένους γε τοιούτους ἑτέρους ἔχεις· ἀλλὰ πειρῶ ὡς ἂν δύνῃ ἀκριβέστατα διεξελθεῖν πάντα.

Scena dzieje się w Fliunt, a w domu Echekr. – tak wol. domyśl. się, w obecno. kilk. znajom. którz. zebrali się przedtyp. u Echekr. aby dowied. się coś o śm. jego gościa.

Kto jest Echekr? Diog. Laërt. VIII. 46 wymien. go wśród. ostatn. Pitagorej: τελευταῖοι γὰρ ἐγένοντο τῶν Πυθαγορείων, οὓς καὶ Ἀριστόξενος εἶδε, Ξενόφιλός θ' ὁ Χαλκιδεὺς ἀπὸ Θρᾴκης καὶ Φάντων ὁ Φλιάσιος καὶ Ἐχεκράτης καὶ Διοκλῆς καὶ Πολύμναστος, Φλιάσιοι καὶ αὐτοί· ἦσαν δ' ἀκροαταὶ Φιλολάου καὶ Εὐρύτου τῶν Ταραντίνων.

Także – Iambl. vit. Pyth. § 250 nazyw. go Fliazyjczyk.

Że Echekr. platoń. jest Pitagorej. – nie uleg. wątpliwo. gdy styszy. w p. od Fedo. że Symmiasz ~~zarobił~~ zarzuti Sokr.: jako dusza jest tyl. harmon. wynik. z układ. ~~składni~~ ciała i mo. dla tej. ~~razem~~ z niem zgin. – i gdy Fed. dod. że p. 85 e–86 d zarzut wob. na obec. wielk. wraż; także Echekr. odczuw. to wraż. i wyznaje 88 c – 88 e że zarzu. ~~dręczon~~ był / jego myśl.; pilu. zat. dowied. się, co Sokr. odpow.

Że u Pitagorej: obok wia. w nieśmiert. duszy istnia. także defini. że ona jest rodzaj. harmon. – jednakże nie w znacze. Arystox:

Cic. Tusc. I. 10 – Aristox. musicus idemq. philosophus ipsius corporis intentionem quandam, velut in cantu et fidibus, quae harmonia dicitur, sic ex corporis totius natura et figura varios motus cieri, tamquam in cantu sonos – Ib. de Dicaearcho c. 21. Arist: o tem nie ~~nie~~ wie – tyl. o niektór. mówi (de ani. I. 404 b.) choć wyraź. ich nie nazyw. Pitagorej. że mieli duszę za liczb. która sam. się porusza. (circa 450)
W dyalo. zaś dusza wcale nie była harmo. / raz powiad. b. harmo. = tyl. Claudianus Ecdicius Mamertus: de statu animae I. 124 pow. o Filol: że in tertio voluminum quae περὶ ῥυθμῶν o/o

Rozd. III

p. 59. d. Fedon mówi: Ja od początku będę się starał wszystko ci opowiedzieć. Zawsze bowiem zwykliśmy byli w poprzednich dniach, ja i inni, chodzić do Sokr. zbierając się od rana przy gmachu sądowym, w którym i proces odbył się; był on bowiem blisko ~~niedaleko od~~ więzienia. Czekaliśmy tedy za każdym razem, dopóki nie otwierano więzienia, rozmawiając ze sobą, bo nie rychło go otwierano. Gdy zaś ~~było~~ otwarto ~~otworzono~~ je, wchodziliśmy do Sokr. i najczęściej przepędzaliśmy ~~pozostawaliśmy~~ dzień cały przy ~~z~~ nim. A tedy ~~także~~ nawet rychlej jednak zebraliśmy się, bo dnia poprzedniego, gdy wychodziliśmy wieczorem z więzienia, dowiedzieliśmy się, że okręt z Delos powrócił.

p. 59 e: Umówiliśmy się zatem ~~pomiędzy~~ między sobą, żeby jak najrychlej ~~przybędziemy~~ przyszli (zejść się) na miejsce zwykłe. I przybyliśmy; a wyszedłszy do nas odźwierny, który zwykł był otwierać, ~~kazał nam~~ powiedział, abyśmy czekali a nie prędzej wchodzili, dopóki sam nie da znaku. ~~Rozkuwają~~ Jedenastu bowiem (tak mówił) teraz rozkuwa Sokr. i oznajmiają, że w dniu tym ma umrzeć. Niezadługo

7a

Znacz. ἐπιμένειν = trwać w pewn. stan. Lach. 194 a. ἡμεῖς ἐπὶ τῇ ζητήσει ἐπιμείνωμεν. De rep. VI. 490 a. οὐκ ἐπιμένοι ἐπὶ τοῖς δοξαζομένοις εἶναι πολλοῖς ἑκάστοις — Men. 93 d. ἐπέμενε γοῦν ἐπὶ τῶν ἵππων ὀρθὸς ἑστηκώς — O znacz. ciel. Phaed. 80 c. ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον.

Tut. odzież. na kaz. stać na miejsc. cierpli. lecz ucz. cierpliw.

~~οἱ~~ οἱ ἕνδεκα — Antiph. de caed. Her. 17: οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν κακούργων — Bekk. anecd. p. 250, 5: προεστάμενοι τοῦ δεσμωτηρίου

Phaed. 85 b. ἕως ἂν Ἀθηναίων ἐῶσιν ἄνδρες ἕνδεκα —

ὅπως ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ — mss.

ὅπως ἂν (Stallb.!) (~~[illegible]~~) co [illegible]. Tillmans i [illegible]. Wohlrab. [illegible]. Jedener. rzekł. [illegible].

τελευτήσειε lub δεῖ τελευτῆσαι = a to jest [illegible] καὶ τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσειε
ἂν

Zam. τελευτήσῃ St. τελευτᾷ — ale

ἦκεν καὶ ἐκέλευσεν – imperf. et aor.

Phaed. 61 a. ἐπειδὴ ἥ τε δίκη ἐγένετο καὶ ἡ τοῦ θεοῦ ἑορτὴ διεκώλυέ με ἀποθνήσκειν ἔδοξε χρῆναι –

Crit. 50 D. δι' ἡμῶν ἐλάμβανεν τὴν μητέρα σου ὁ πατὴρ καὶ ἐφύτευσέν σε

p. 59. d. πλησίον γὰρ ἦν sądu Heliastów
bezśd. przy szyk. przy któr. także było więz.
ἕως ἀνοιχθείη Opt. wyraż. częstotli. czynno.
podobn. niż. ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθείη
διατρίβοντες μετ' ἀλλήλων znacz. to samo
co wyżej. p. 116 a: πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλε-
γόμενοι.
ἀνεῴγετο rzadsz. form. zam. ἠνοίγετο. Schol.
ad Lucian. Soloec. T. II. p. 554: niektórz. uże dw. aug
tej form. używ. w patetyc. stylu (ἐπὶ παθητι-
κῆς διαθέσεως) ale nie słusz. bo zwracła uw.
Plat. używ. patetycz. tej form. w Fedon. i t.d.
Zob. Xen. Hell. VI. p. 595: οἱ ἐν νεῷ πάντες
αὐτόματα ἀνεῴγετο
πρωϊαίτερον, πρωϊαίτατα - gram. Thom. Mag:
uważ. za lepsz. πρῳΐτερον καὶ πρῳΐτατον - dodaj.
że te ob. for. u Tucyd. i że są lepsz. od form.
Jedn. powszechn. tej. gram. nie jest wielk.
τῇ γὰρ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ Zob. Herod. IX.
22: τῇ προτεραίᾳ ἡμέρῃ - Thuc. V. 75, 3 τῇ τε
προτεραίᾳ ἡμέρᾳ συνέβη. Eur. Hipp. 275:
τριταίαν ἡμέραν - Her. 32. τρίταιον φέγγος.
ὑπακούειν respondere et aperire - Firm: nos
admittere - Zob. Crit. p. 43 a: θαυμάζω, ὅπως
ἠθέλησέ σοι ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φύλαξ ὑπα-
κοῦσαι - Nägelsb. objaś. u Hom. Od. IV. 283 gdz.
Menel. opow. że raz z Diom. zamkn. w Kon. drew.
gdy słysz. głos Hele. miel. ochot. jej odpow.
stal. o odzywan.
περιμένειν wedł. niektór. nie kopi. zam. ἐπιμένειν
pozw. = czek. cierpliwie. - tak powied.: περιέμενομεν
w wyżej. p. 116 a. ἡμᾶς δ' ἐκέλευε περιμένειν - περιε-
μένομεν οὖν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλεγόμενοι

Crit. p. 44. a. τῇ γὰρ που ὑστεραίᾳ
δεῖ με ἀποθνῄσκειν

Zob. Prot. p. 314 d: κατήκουεν ἡμῶν
w odnos. się do podstęp. rozmow. pod. gdy
puknęl. odwier. i zasłysz. zatrzaskn. drzwi -
nie drug. puknę. i go za zamk. drzwi
odpowie.

p. 60 a

tedy pobawiwszy, wrócił i kazał nam wejść. p. 60 a. Wszedłszy tedy zastaliśmy Sokr. co dopiero rozkutego, a Xantyppę (znasz ją przecie) z dzieckiem jego na ręku, siedzącą obok. Gdy tedy ujrzała nas X. zaczęła szlochać i takie wszystko gadała, jak zwykły kobiety: o Sokr., ostatni to raz że przyjaciele twoi mówić z tobą będą a ty z nimi. Sokr. zaś, spojrzawszy na Kry. rzekł: niech ją kto odprowadzi do domu. A tę odprowadzili ludzie Kry. krzyczącą i bijącą siebie.

p. 60 b. Sokr. zaś usiadłszy na łożu, zgiął ~~kolano~~ nogę i ~~potarł~~ potarł ręką, a jeszcze trąc ją rzekł: Jak ~~dziwną~~ ~~zagadkową~~ dziwną rzeczą, o przyjaciele, wydaje się być to, co ludzie nazywają przyjemność~~ą~~; jak dziwnie ma się ona do tego, co wydaje się być jej ~~przeciwnem~~ przeciwnem, do boleści, w tem, że ~~obie~~ ~~razem~~ nie chcą być razem obecne w człowieku; gdy zaś kto za jedną ugania się i posiędzie, zaraz prawie zmuszony jest wziąć i drugą, jak gdyby, choć dwie są, zależały od jednej głowy.

Plat. Phaed. 8

60 a ἀπαγέτω τις αὐτήν — 9 a

αὐτός pro pron. 3ae pers: v. etiā pro demonstr. saepius ap. Plat. invenitur, ut apud alios bonae notae scriptt; tamē non nisi in casib9 obliquis = neq. primo loco posit. propositionis. Hic potuit dici ταύτην ut hab. Σ d'

Σ = Bess = Venet. 184 = Bekk. Ξ

d' = prima man. cod. D = Bekk. Π = Ven. 185

Hirschig: ταυτηνί

Schanz: αὐτήν

ut leg: in B = Bekk. 𝔄 = Clark. = Oxon. = Bodl.

in C = Crusia. = Tubing:

Cf. 60 c: εἰ ἐνενόησεν αὐτὰ Αἴσωπος

75 e: ὕστερον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ αὐτά.

---

60 a ἀπῆγόν τινες τῶν τοῦ Κρίτωνος

Nobiles Athen. non prodib. in publ. absq. comitatu servorum – habeb. plur. pedisequos

Menon p. 82 b: ἀλλά μοι προσκάλεσον τῶν

πολλῶν ἀκολούθων τουτωνὶ τῶν σαυτοῦ ἕνα,
ὅντινα βούλει.

p. 60 b ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην

ita Schanz-Wohlrab (Herm.)
habent, illa lection. B C
sed Stallb: ἐπὶ τὴν κλίνην =
ut leg. in Ε b' d'
Sua lection. def. Schanz: Novae Comment. Platon.
Wirceb. 71 —

Stallb: in lecto se erigens
Socr. primo diluculo a vinculis liberatus, nondum a lecto surrexerat; nunc sedendo in lecto erigitur, nox καθῆκε τὰ σκέλη etc.

Itaq. ferri non pot. qu. vulgo legebatur εἰς τὴν κλίνην quoniam ἑζέσθαι, καθίζειν εἴς τι est sessum ire aliquo =
Sed Plat. non dicit Socr. jacuisse in lecto = verisim. est eum sedisse juxt. conth. quando intrab. amici =

60a
τὸ παιδίον αὐτοῦ najmłod. Menexena= miał Sokr. jeno. dzieci ster: ~~Sofroniska~~ Lamproklesa już dorosł. a średn. Sofroniska. Zob. p. 116 b: miał dzieci, jenne w Apologii wspomina (δύο σμικροί) a trzeci już był duży (εἷς δὲ μέγας) – z nimi ~~żona~~ żegn. się po kąpieli, za żoną – w obecn. Kritona – i dzieci. z niew. pokrewn. (αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες) przy czem nie ma wzmian. o Xantyp: Diog. Laërt. II c.5 § 26: Arystot. powie. że miał dwie żony; pierw. Xanty. z któr. urodz. mu się Lamprok.; druga Myrto, córk. Arystyd. sprawiedl. która wziął bez posa; z któr. narodzi. się Sofroniskos i Menexen; Inni znowu mów. że pierwéj ~~[illegible]~~ zaślub. Myrto, a niektó. że miał obie raz; wśród któr. auto. zaczyt. się Satyros i Hieronim z Rodu. Mów. bow. że Ateńczy. dla zmniejsz. ni liczb. obywat. uradzi: pomnoż. ludno. i postanowi. zeb. zaślub. jedn. obywatelkę z miast ~~a~~ dzieci płodz. takż. drug. I że to uczyn. Sokr. –

Tekst w Apol. 34 d: οἰκεῖοί μοί εἰσι καὶ υἱεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τρεῖς, εἷς μὲν μειράκιον ἤδη, δύο δὲ παιδία.

Jednakż. to wszystk. poleg. na grub. nieporozum. jak. wykazało wiele uczon. a nakoniec Chaignet, Vie de Socrate. Paris 68 p. 162 sqq.

ἀνευφήμησε Suid: ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε. Πλάτων. – Ubi videtur nostr. locū respexisse – Ficinus: ejulare coepit = Male Serranus: nos salutavit = Hesych: ἀνευφημῆσαι ἀνοιμῶξαι. καὶ ἀντίφρασιν Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Idem: εὐφημοῦσι στενοῦσι, κλαίουσι (Soph. Trach. 783. Stallb: ad loc: Nā εὐφημεῖν et ἀνευφημεῖν propr. dicuntur de verbis ē vocibus faustis ac bene ominatis. Sed κατ᾽ ἀντίφρασιν signif. etiā lamentari, vociferari, ejulare.

Est Atticae humanitatis, verba rei laetae et gratae tribuere rebus tristibus ē ingratis

ὕστατον δή – δή est dolentis, ut nostr. "tedy" gem. "also" "Letum ergo" – inf. p. 89 b ὕστατον δή Hor. Od. I. 24. 5. Ergo Quintilium perpetuus sopor etc.

p. 60. c: I mnie się zdaje (rzekł), że gdyby one były przyszły na myśl Ezopowi,+) byłby bajkę ułożył, jako Bóg, chcąc je pogodzić walczące, gdy nie potrafił, związał ich wszystkie w jedno (i dlatego, komu jedno się wydarzy, następuje potem i drugie++)! Tak tedy i mnie się zdało; gdy ~~przez~~ wskutek ~~pod~~ łańcucha była w nodze boleść, wydaje się teraz następować przyjemność. –

+) Uwaga o Ezop. bard. stósow. bo właśn. przyp. do wzmian. o Euenosie. W Fed. naślad. sposob. udan. swobod. a wytworn. konwersa.

++) Uwaga o nierozłącz. następst. obu stan. duszy poleg. na głębo. prawdz. psychol.

<u>p. 60 c</u> <u>συνῆψεν εἰς ταὐτὸν αὐτοῖς</u>

idē hab. dat. 62 b: ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους
ἓν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι
72 <u>e</u> εἰ μὴ ἦν που ἡμῖν ἡ ψυχή

<u>ὥσπερ οὖν καὶ αὐτῷ μοι ἔοικεν</u>,
ἐπειδὴ ὑπὸ κτλ
Stallb. post ἔοικεν coll. kolon ē solā
vocē virgulā, nē credit nō posse dici
ἔοικέ μοι pro φαίνεταί μοι v./δοκεῖ μοι =
Etiā Sch. virgula distinx. proposit.
seq. vero φαίνεται per neglig. quand.
positū esse -
Cf. Polit. 277 a: νῦν δὲ κατά γε
τὴν ἐμὴν οὔπω φαίνεται τέλεον ὁ
βασιλεὺς ἡμῖν σχῆμα ἔχειν -
Soph. 225 d: δοκῶ μὴν τό γε δι'
ἡδονὴν τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς
ἀμελὲς τῶν οἰκείων γιγνόμενον,
περὶ δὲ τὴν λέξιν τοῖς πολλοῖς τῶν
ἀκουόντων οὐ μεθ' ἡδονῆς ἀκουόμενον
καλεῖσθαι κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν οὐχ
ἕτερον ἀδολεσχικοῦ.

Rozd. IV.

p. 60. d. Cebes tedy przerwał mu i rzekł: Na Jowisza, dobrze zrobiłeś, o Sokr., żeś mi przypomniał. Albowiem o poezye, które układałeś, przerabiając na wierszach ~~wierszem~~ bajki Ezopa i o wstępny hymn do Apollina, kilku ~~innych~~ już osób mnie się pytało a niedawno ~~także~~ Euenos ~~niedawno~~ ~~dziś~~ także pytał, co właściwie ~~~~ i ~~w~~ ~~jakim~~ (zamierzałeś, ~~od kiedy~~ że gdy ~~tutaj~~ przybyłeś, tutaj, układałeś ~~robiłeś~~ ~~je~~, wiersze) (choć tego przedtem nigdy ~~ich~~ nie robiłeś. Jeżeli więc zależy ci na tem, abym potrafił Euenowi dać odpowiedź ~~odpowiedzieć~~, gdy znowu mnie zapyta (a wiem dobrze, że zapyta), powiedz co mam mówić!

Phaedr. 267 a

τὸν δὲ κάλλιστον Πάριον Εὔηνον ἐς μέσον οὐκ ἄγομεν, ὃς ὑποδήλωσίν τε πρῶτος ηὗρεν καὶ παρεπαίνους; οἱ δ' αὐτὸν καὶ παραψόγους φασὶν ἐν μέτρῳ λέγειν μνήμης χάριν· σοφὸς γὰρ ἀνήρ.

Bronik.: mimooświadczenia; mimochwał; mimonagany
Müller: Nebendarstellg, Beilob, Beitadel =

Euenus. Sokr. opow. (Apol. 20. d.), że Kalliasz powierz. mu wychow. swoich syn. za 5 min (500 fr.). Sokr. tam cieszy się ironicz. że umiał naucz. cnoty. W Phaedr. p. 267. a występ. jako wynalaz. nowa. sztucz. sofisty. i jako auto. uroczyst. poezyi. Był rod. z Paros, jak wid. z przydom. Πάριος, ale był drug. jeno. z tejże przydomk. takż. poet. (Harpocrat. sub. voce). rozwież się i Sowiezą. Sokr. zaw. mów. ironicz. o nauczy. m. litera.

αὐτῷ — ἐκείνῳ sposób mówie. u Pla. dosyć zwyk. że dwa różne zaim. zosta. użyt. w oznacz. tej sam. osob. p. 106 b. ἀπολομένου δὲ αὐτοῦ ἀντ' ἐκείνου ἕτερον γεγονέναι. p. 111. b. τὰς δὲ ὥρας αὐτοῖς κρᾶσιν ἔχειν τοιαύτην, ὥστε ἐκείνους ἀνόσους εἶναι.

εὖ γ' ἐποίησας ἀναμνήσας με part. aor. tut. wyra. czynno: ἐποίησας ☿
πορόβ. p. 76 d: ἔλαθον ἐμαυτὸν οὐδὲν εἰπών ; p. 89 d: οὐκ ἔστιν ὅτι ἄν τις μεῖζον τούτου κακὸν πάθοι ἢ λόγους μισήσας.

ἐντείνας Niemen „gebund. Sprache" – ponów: Plut. Sol. 3: τοὺς νόμους εἰς ἔπος – Διον. Hal. de admir. vi Demosth. 48: τὸ μέλος ᾠδῆς (w znacz. lokal. Plat. Men. p. 87 a. εἰς τὸν κύκλον τὸ χωρίον ἐνταθῆναι – pot. naciąg. nastroić n. p. struny Aris. Nub. 968 ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν
inter Plat. naśladow. Plut. de aud. poet. p. 16 c.

Plat. Prot. p. 326 a. οἱ κιθαρισταὶ .... ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα διδάσκουσι μελοποιῶν εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες Phil. p. 38 e τά τε πρὸς αὑτὸν ῥηθέντα ἐντείνας εἰς φωνὴν πρὸς τὸν παρόντα αὐτὰ ταῦτ' ἂν πάλιν φθέγξαιτο

O przerob. Ezop. bajek na wiersz. przez Sokr. zob. Διογ. Λαέρτ. II. §. 42: ἐποίησε δὲ καὶ μῦθον Αἰσώπειον οὐ πάνυ ἐπιτετευγμένως οὗ ἡ ἀρχή· Αἴσωπός ποτ' ἔλεξε Κορινθίων ἄστυ νέμουσι, μὴ κρίνειν ἀρετὴν λαοδίκῳ σοφίῃ.

~~ποιήσας~~ τοὺς Αἰσώπου λόγους zob. wyż.

τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον – do niego odnosi się wyr. ἐντείνας w bard. ogól. znacz. = tworz. w. hymn: – προοίμιον jest wstęp do zwierzęcia. tej zam. treści (tut. bezk. ~~Ezopa~~) = οἴμη droga, ztąd wdaj. się opowiadan. lub wiersz; takż. metod. styl. wdz. teg. wiersz. i sam wiersz Hom. Od. VIII. 74: οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν – ib. VIII ~~[illegible]~~ 481. οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε etc. = Wstęp do rapsod. lub hymn na cześć Apoll. Zresztą się Sokr. hymn w ten spos. Δήλιε Ἄπολλον χαῖρε καὶ Ἄρτεμι παῖδε κλεεινώ (D. L. II. §. 42)
Ze Sokr. napisał hymn pochwal. Apoll. jasn. z p. 61. b.
Potem zaś zwykł. wyraz. Apoll. bez ᾗ mię. stąd προοίμιον καὶ hymn na cześć Apoll. Thuc. III. 104 nazyw. hymn

☿ Heindorf: „Nota aoristo ἐποίησας pro ἀναμιμνήσκων adiectum ἀναμνήσας, bene fecisti qui me admonuisti. Imo inepte foret ἀναμιμνήσκων. Sermo ē enī de re semel tantu ē quidē uno velut temporis ictu peracta, nulla habita ratione diuturnioris alicuius status vel conditionis Euthyd. 282 c: καὶ εὖ ἐποίησας ἀπαλλάξας με σκέψεως πολλῆς. Xenoph. Cyrop. I. 4, 13 καλῶς ἐποίησας προειπών : VII. 5, 48: ἦ καλῶς, ἔφη, ἐποίησας, ὦ Κῦρε, λέξας τοῦ λόγου.
Notissima autē ē lex illa linguae graecae, qua participia collocanda sunt in eo tempore, quo opus foret re per verbū finitū expressā

homeryc. na cześć Apoll: προοίμιον Ἀπόλλωνος Paus. X. 8: Ἀλκαῖος ἐν προοιμίῳ τῷ ἐς Ἀπόλλωνα. Διογ Λαερτ hymn Sokr. nazyw. paean; tak samo Dio Chrysost. or. 41. Epict. diss. IV. 4. Gracz. Themist. or. 2. p. 27 ma προοίμιον.

(Sokr.) Mówcz zatem, rzekł, jemu, o Kebesie, prawdę, że
ja ich nie układałem, w chęci, aby z nim lub z poezyami
60 e jego współzawodniczyć (wiedziałem bowiem, że to nie łatwo),
lecz chciałem przekonać się ~~aby dowiadczyć~~ ~~pewnych snów~~, co znaczą pewne sny, i ~~aby~~ chciałem ~~uiścić~~
spełnić święty obowiązek, na przypadek ~~mojemu sumieniu~~, ~~w razie~~, gdyby to była owa muzyka, którą
mi często kazały zajmować się. A były to takie sny ~~jakieś~~ mniej więcej:
Często odwiedzał ~~wydarzał~~ mnie ten sam sen ~~mi się~~ (w życiu dawniejszem ~~przeszłem~~, a choć każdego
razu w innej postaci zjawiał się, powtarzał zawsze to
samo: O Sokr. (taki był jego głos ~~mówił~~) muzyką zajmij się i ją wykonywaj! A ja dawniej rozumiałem, że to ~~tego~~ przykazuje sen (i do tego zachęca, co ja właśnie robiłem; ~~tak~~
~~61.~~ ~~tak~~, jak

ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος – Plat. Apol. 33 c. – Crit. 44 a.

ἀφοσιούμενος = ἐστὶ γὰρ ἀφοσίωσις ὁσιότητος παραλελειμμένης ἀποπλήρωσις Schol. in Phaedr. 242 c.

πολλάκις post εἰ, ἐάν, μή = czy nie przypadkiem: – Phaedr. 238 c. Lach. 179. b – Phaedo p. 61 a

μουσικὴν ποίει καὶ ἐργάζου = philosophiam tractare – Julian. Caes. p. 311 c. de Hadr.: καὶ δὴ καὶ μουσικὴν ἐργαζόμενος. Themist. Or. 33. p. 366: ἐρωντι φασὶ καὶ ταῖς Μούσαις ᾄδω καὶ ἐργάζομαι τὴν μουσικήν.

p. 61 a παρακελεύεσθαί τε καὶ ἐπικελεύειν ....

διακελευόμενοι Każdy z tych trzech słów znacz. ma inn. a ber. słow. znacze.

1° παρακελεύεσθαι ozn. u Tucyd. – zrz. – się o wodz. któr. odzyw. – się do żołn. i wydaj. im rozk. aby zdobyć się na jak. wysiłek.

2° ἐπικελεύειν ozn. [illegible]: a u Plat. tak. tyl. znajduj. się, = zachęca: tych. któr. już zaczęł. wykonyw. rozk. i ~~jego~~ wysilaj. się i t.d. – Eur. Elect. 1224.

3° διακελευόμενοι cu semet distribui: de iis qui acclam. ~~aequi~~ currentibus ad meta. Herod. IX. 5 διακελευσαμένη δὲ γυνὴ γυναικί. –

61. że tak, jak ci, którzy zachęcają tych, co już biegną, podobnież
i mnie sen zachęcał do tego, co już robiłem, do zajmowania
się muzyką, ponieważ filozofia jest największą muzyką,
a ja tę uprawiałem (praktykowałem). Teraz jednak,
gdy wyrok zapadł a uroczystość boga powstrzymała
śmierć moją, wydało mi się potrzebnem, gdyby przy-
padkiem często sen mi nakazywał zwykłą muzyką
zajmować się, nie być mu nieposłusznym, lecz uczynić
to. Bezpieczniej bowiem, nie odchodzić stąd

p. 61 a <u>διακελευόμενοι</u> v. p. praeced.

<u>ὥσπερ οἱ διακελευόμενοι</u> asyndeton

saepius. οἱ ὥσπερ adhibe. ii propos.: ab

illa pertin. incorp. aliqu. explanat. —

<u>ὡς φιλοσοφίας μὲν οὔσης</u>

v. nota Wohlrabii

Cf. Lach. p. 188 d. Resp. 411 c; 548 b:

διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μούσης τῆς μετὰ

λόγων τε καὶ φιλοσοφίας ἠμεληκέναι —

<u>τοῦτο πράττοντος</u> cf. Wohlr. not.

<u>τὴν δημώδη μουσικὴν ποιεῖν</u>

[illegible]. [illegible].

61 b. dopóki nie zaspokoiłem sumienia Δ), napisawszy wiersze i posłuszny będąc snowi. Tak więc najprzód zrobiłem poezyę °) na cześć boga, któremu ~~była~~ poświęcona obecna uroczystość °°); po bogu zaś przyszło mi na myśl, że poeta powinien, chce li być poetą, układać bajki, a nie mowy żadne °°°); skoro jednak nie jestem bajkotwórcą +), a miałem gotowe i umiałem na pamięć bajki Ezopa ++), te przerabiałem na wiersze, tak jak mi się nawijały.

V. To więc, o Cebesie, powiedz Euenowi, i że go pozdrawiam, a [to także, żeby za mną ~~udał~~] ~~jeżeli ma rozum~~, ~~niech~~ udał się ~~za mną~~ jak najprędzej. [(„, jeżeli ma rozum" 8)]
61 c Odchodzę zaś, jak się zdaje, dzisiaj; każą bowiem Ateńczycy.

---

8) ἐμὲ διώκειν ὡς τάχιστα polecen.: miarkow. przez to, co następuje: οὐ μέντοι γ᾽ ἴσως βιάσεται αὑτόν = omisit ὡς τάχιστα Heind. sed hab. BCδ'

°) ἐποίησα „tworzyłem" bez zdan.-przypad.
Herod. III. 38. ὀρθῶς μοι δοκεῖ Πίνδαρος ποιῆσαι
Xeno. Symp. 4. §. 6. Ὅμηρος πεποίηκε περὶ πάντων.
Isocr. p. 80. οἱ ποιεῖν δυνάμενοι (przeci. οἱ λέγειν ἐπιστάμενοι)

°°) μετὰ δὲ τὸν θεόν skrócon. wyraż. zam. μετὰ δὲ τὸ εἰς τὸν θεὸν προοίμιον.

°°°) ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους — Porównaj p. 60. d. τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους — w znacz. ogólniejszym. Którego gatunk. jest μῦθος — (λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν. Theo et Aphthon. in progymnast.) Zresztą dwa te synonym. wyraż. za według wyrobien. o [illegible] Ezop; on sam nazyw. λογοποιός albo μυθοποιός [illegible] ... zebra. wydaw. Ezop.
W baj. (ἀπόλογος, πλάσμα) mog. odróżn.: z względu (μῦθος) i prawdzi. (λόγος) i [illegible] przec. rob. Max. Tyr. dissert. 36. 2. p. 423: ὁ μῦθος ἀπελθὼν ἐκποδών, καὶ γενόμενος ἐκ μύθου αὐτὸ τοῦτο λόγος. Long. Pastor. II. c. 7 ~~p. 48~~. πάνυ ἐτέρφθησαν, ὥσπερ μῦθον, οὐ λόγον ἀκούοντες.

+) μυθολογικός — w ścisłym wyr. zatar. się przeciwień. pomiędz. μῦθος i λόγος
stąd μυθολόγος bajkotwór. lub opowiadacz baj. a μυθολογικός świad. bajek

++) μύθους τοὺς Αἰσώπου. Bentley a za jego przykł. zdaj. się i Bonghi przez. jakob. istn. już zbiór baj. Ezo. za czas. Sokr. Wytenb. jedn. słusznie to odrzuca; chociaż Sokr. nie miał exempl. ze sob. w więz. bo πρόχειρος = gotowy, nie tyl. co mog. mieć tatw. pod ręk. lecz i co tatw. mu myśl przychod.

Δ) ἀφοσιώσασθαι oczyść. się zupeł. należytości. greczn.; bezbożn. Phaedr. 242 c. Phileb. 12 b. ἀλλὰ γὰρ ἀφοσιοῦμαι uwolni. rob. się od tego =

Plat. Apol. p. 23. d. τὰ κατὰ τῶν φιλοσοφούντων πρόχειρα ταῦτα λέγουσιν. Theaet. p. 198 d. τὴν ἐπιστήμην πρόχειρον οὐκ εἶχε τῇ διανοίᾳ. Min. p. 313 b. εἰ οὖν σοι πρόχειρον, εἰπέ.

A Symmiasz rzekł: Co ~~to~~ za radę +), Sokratesie, ~~która~~ dajesz Euenowi? [Oddawna] Często już bowiem [mam stosunki] spotykałem ++) (~~z tym~~ [z] [tym]) tego człowieka, ale, o ile go wyrozumiałem +++), nie będzie miał najmniejszej ochoty usłuchać ciebie °) Jak to, rzekł Sokr. czy Euen nie filozof? – [Zdaje mi się, że jest] Mnie się zdaje, ~~odrzekł~~ [odparł] Symmiasz. – [Zatem będzie miał ochotę] Będzie zatem chciał °°) i Euen i każdy, kto godnie zajmuje się tą sprawą °°°). Jednakże nie zada sobie gwałtu, bo mówią, że tego nie wolno Δ). A gdy to mówił, spuścił nogi °°°°)

Δ) οὐ γάρ φασι θεμιτὸν εἶναι = Archer-Hind: leviter tractav. Plat. quaest. utrum liceat nec ne vitā sibi consciscere neq. Pl. semper reprobav: suicidium veluti Legg. IX 854 c, 873 c. Videt. tamē Plat. minime favisse suicidio, ut ex locis istis clare apparet. –

+) οἷον παρακελεύει. Zaim. οἷος i ποῖος zast. wyraż. lekk. nagan. lub też pochwała. p. 117 d. οἷα, ἔφη, ποιεῖτε, ὦ θαυμάσιοι – gdz. Sokr. przygan. towarzy. zbyt. smut.

++) ἐντετύχηκα zaz. z πολλά oczyw. obcowan. Porów. Lach. 197 d: ὁ δὲ Δάμων τῷ Προδίκῳ πολλὰ πλησιάζει
Crat. 396 d: ἕωθεν πολλὰ αὐτῷ συνῆν
Parm. 126 b: Ζήνωνος ἑταίρῳ πολλὰ ἐντετυχήκει.

ἐντυγχάνω nie tyl. o przypad. spotka. ale i o takż. o ciągł. obcowan.

+++) ἐξ ὧν ἐγὼ ᾔσθημαι. Porów. Theaet. 171 b. ὁ δέ γ' αὖ ὁμολογεῖ καὶ ταύτην ἀληθῆ τὴν δόξαν ἐξ ὧν γέγραφε

ἐκ oznacz. mater. z której coś zrob. ποιεῖσθαι ἐκ ξύλων, σκευάζεσθαι ἐξ ὕλου – Tak Plat. Prot. 320 d. ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μιγνύναι. Rep. X. 616 c. εἶναι ἐξ ἀδάμαντος. Xeno. Symp. 8. §. 32. στράτευμα ἐξ ἐραστῶν.

Pot. na oznacz. środk. matery. Dem. 412. §. 21. ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω. ~~Aesch. Agam.~~ 1638. ἐκ τῶν τοῦδε χρημάτων πειράσομαι ἄρχειν πολιτῶν. Isocr. Pan. 56. §. 140. ἐκ τῶν κοινῶν ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν.

Podobn. Plat. Phaedr. 231 c. ἐκ τῶν λόγων καὶ ἐκ τῶν ἔργων χαρίζεσθαι.

Rozciągn. pot. znacz. do środk. moraln. Anecd. Plut. 755. ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι. Plat. Legg. V. 743 a. ἡ ἐκ τοῦ δικαίου καὶ ἀδίκου κτῆσις

Soph. El. 1379. ἐξ ὧν ἔχω λιτῶ

Soph. Phil. 88. οὐδὲν πράσσειν ἐκ τέχνης κακῆς. ib. 563. ἐκ βίας ἄγειν.
+ ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἢ λόγοις πάλιν;

°) ἑκὼν εἶναι porów. 80 e ἑκοῦσα εἶναι

°°) ἐθελήσει

°°°) τούτου τοῦ πράγματος należy do myśl. φιλοσοφίας z poprzedzaj. pytan. οὐ φιλόσοφος etc.

°°°°) Olymp. VI. § 26 mówi: bardz. wyprost. i poprzedzającej. postaw. pytaj.; jako rozwiąz. o proble. poprzedzającej.

61 d na ziemię i tak +) już siedząc, resztę rozmowy prowadził.

Zapytał ~~go~~ więc ~~jego~~ Cebes: jak to mówisz, o Sokr. że nie wolno zadawać sobie śmierci ~~gwałtem~~ ++), a jednak filozof chce ~~towarzyszyć~~ udać się za umierającym? — Cóż to, Cebesie! ~~czyż~~ Ty i Symmiasz nie słyszeliście ~~ty i Sym.~~ (rozprawiającego o takich rzeczach Filolausa a), gdyście z nim obcowali? — ~~Nic jasnego~~ Jasno nie mówił +++), o Sokr.! — Ale ja także o nich ++++) ~~tylko mówię to, co słyszałem~~ z posłuchu tylko mówię. Co zaś mi się przytrafiło usłyszeć, bez zazdrości żadnej powtórzę. Może bowiem i ~~najstosowniej~~ bardzo przystoi (. .)

---

a) Φιλολάῳ, tylko w Fedon. wymienio.; na tem miejs. i troch. dalej.

b) συγγεγονότες ostatni. pomięd. wyr. a naszy.

16

+) οὕτως valez. do propned. perdit.
Porson. 67. d; 83. a. b. 96. b. c. 114. e.

++) τὸ μὴ δεῖν αὐτὸν εἶναι ἑαυτὸν βιάζεσθαι

Cic. Tusc. I. 30. §. 74. vetat enim dominans ille in nobis Deus injussu hinc nos suo demigrare

+++) σαφῶς . Ohai . Olympiod. VII. §. 32 τὸ λεγὸ . . . Pitagoreiz. δι' αἰνιγμάτων λέγειν
Porson. Eutyphr. 7. a. εἰ μέντοι ἀληθῶς.

σαφῶς hab. BC = σαφές ἐστι quod praetul. Wohlr.

++++) περὶ αὐτῶν . . . do propned. περὶ τῶν τοιούτων.

o) καὶ μάλιστα vel maxime
Plat. de legg. VI. 773. c.
De rep. III. p. 404. b.

61 e aby ten, co ma ~~udać~~ oddalić się w ~~ową podróż~~ tamte strony, +) zastanawiał się) wypra-
~~tował~~ wiał ++) o podróży w tamte strony, jaka ~~ona~~ być ~~jest~~ ją sobie wyobrażamy ~~wedle nasze-~~
~~go mniemania~~ +++). Bo i cóż lepszego innego można zrobić o) w tym czasie,
który pozostaje do zachodu słońca? oo)

†) ἐκεῖσε h. l. ἐκεῖ o. nie. πρόδρομ.
Phaedon p. 64. a. μέλλων ἀποθανεῖσθαι καὶ εὔελπις εἶναι ἐκεῖ μέγιστα οἴσεσθαι ἀγαθά x. φιλόσοφος (v. ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψας τὸν βίον =
p. 117 c. ἀλλ' εὔχεσθαί γέ που τοῖς θεοῖς ἔξεστί τε καὶ χρὴ τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθένδε ἐκεῖσε εὐτυχῆ γενέσθαι. – Cf. p. 107 d. ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκεῖσε πορείας v. εἰς Ἅιδου –

††) μυθολογεῖν zob. p. 70. b. διαμυθολογῶμεν διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν ... duplice argumentandi ... u ...

†††) τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ zam. ἐκεῖσε
Phaedon. Soph. Oed. Col. 1019 ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δέ με χωρεῖν
Herod. IX. 108 – ἐκεῖ ἀπίκετο.
Thuc. III. 71.
Plut. de Isid. et Osir. p. 352. ἐκεῖ βαδίζειν
Arrian. Epict. III-24. ἂν μ' ἐκεῖ πέμπῃς.

τῆς ἐκεῖσε corr. Hirschig
[τῆς ἐκεῖ] uncis incl. Sch. – sed hab. BCE d'

o) τί γὰρ ἂν τις καὶ ποιοῖ was sollte denn einer auch anderes thun?

oo) μέχρι ἡλίου δυσμῶν Zrob. Olymp. IX-20 ... zè Ateńczy. ... we dnie Phaedon p. 116. e.

(Cebes:)

VI. Z jakiego tedy więc powodu mówią, o Sokr, że nie wolno siebie samego zabić? Bo już to od Filolausza (o co właśnie pytałeś się) słyszałem, gdy u nas bawił, już to od niektórych innych, że nie należy tego czynić; ~~jasnego~~ nic jednak jasnego nigdy ~~nic~~ nie usłyszałem od nikogo.

p. 62. Na to Sokr: Ale trzeba być dobrej otuchy. ~~Bo~~ Wkrótce bowiem może ~~wkrótce~~ i usłyszysz! Może jednak dziwnem Tobie się wyda, że ta jedna ~~rzecz~~ pomiędzy wszystkich (innych) jest bezwzględną, a nigdy nie wydarza się człowiekowi, jak ~~to~~ to w innych razach bywa, że dla niego czasem lepiej umrzeć niż pozostać przy życiu (= że są chwile w których i że są osoby dla których lepiej i t. d). Jeżeli zaś są ludzie, dla których lepiej umrzeć, dziwnem może ~~i się~~ wydaje się Tobie, że tym nie godzi się samym ~~wyświadczyć~~ sobie tego dobrodziejstwa, lecz muszą innego oczekiwać dobroczyńcę.

1) κατά τι – porówn. Phaedr. 229 d. κατ' ἄλλο οὐδέν, z zaśdr. inne porów. Podobn. Thucyd. I. 103: κατ' ἔχθος; I. 60: κατὰ φιλίαν; VI. 57: κατ' ἀνάγκην. Aesch. Prom. 226: κατ' αἰτίαν z porówn. etc.

2) εἰ τοῦτο μόνον. To trud. miejs. rozmai. tłum. Bonghi kładz. – po ἀνθρώπῳ: „że to jest zdan. bezwzględ. i nie ulega niegd. dla człow. wyjątek (= wyjęd. przeciw.). Tak zaś to wydar. się w im. rzecz. za ś.mierć i os.ob. dla których lepsze umie." Wohlrab po ἀνθρώπῳ kład. przecin., a punkt dopié. po ζῆν = tak samo Wyttenb.: Pierw. do żad. jeszcz. konklus. nie dowzed. dodaj tak: Fortasse tamē mirū tibi videbitur, hoc (mortē) solū aliorū omn (negotior) simplex esse, neq. unquā accidere hoīm, prouti alia negotia nonnunquā et quibusdā hoīb9 bene vel male accident, ut melius ei sit vivere quā mori etc. Twierd. Wyttenb: mors hoīmi semper bonū ē nunquā malū – dla teg. porówn. Olympiod: βέλτιον ζῆν ἢ τεθνάναι

Bonsi przeciw. odno. τοῦτο do ζῆν – że zawsz. lepiej dla człow. żyć – podobn. Gedde i Ueberweg Schanz po ὥσπερ καὶ τἆλλα kładz. – a wtrąca pot. ἀλλά ἐστιν etc. jako wsz. zdan.

To pewna, że bez. dzieją się 1° dla tego dla wszystkich, jeśli lepiej umrz. niż żyć (że dla niektór. lepiej, o tem rozstrz. człow. nie może samowolnie); 2° dla tego, jeśli wogóle lepiej umrz: nie wolno sob. ręce zad.

μόνον τῶν ἄλλων ἁπάντων genit. dla wzmocnie.

οὐδέποτε po εἰ = tyle co po θαυμάζω εἰ zwyk. μή – jak zw. pot. – ale zob. p. 97 a

A Cebes nieznacznie uśmiechnąwszy się, rzekł w swojem narzeczu: To niech Jowisz rozumie! [1]

p. 62.b. I mogłoby, odparł Sokr. wydawać się to niedorzecznem, [2] a jednak ma może jakąś podstawę [3]. Bo zdanie owo w misteryach [4] o tym przedmiocie głoszone, że my ludzie jesteśmy jakoby w więzieniu jakiem [5] i nie należy samemu z niego się wydobyć ani uciekać, zdanie to wydaje mi się wielkiem i nie łatwem do przeniknienia. Ale to w każdym razie, o Cebesie, wydaje mi się być dobrze powiedzianem, że bogowie opiekują się nami a my ludzie jesteśmy własnością bogów. Lub czy Tobie nie zdaje się to samo?

Mnie tak się wydaje, odrzekł Cebes.

1) ἴστω Ζεύς. Formuł. beoc. zachow. Arist. Acharn. 911: ἴστω Δεύς. Zob. o tej formul. Olympiod. 10, 11. Plat. epist. VII. 345 a. Cebes wyraża, że Sokr. odgad. jego myśli, wydaj. okrzyk. ludo. do którego przywykł od dzieciń. Ale był. człow. cywilizow. nadaj. mu brzmie. attyc.

φωνῇ w narzeczu

2) οὕτω γ' εἶναι ἄλογον – zwykle ὡς οὑτωσὶ ἀκοῦσαι, nie μὲν w. zwrócze; bez zbadan.

3) ἔχει τινὰ λόγον ma jakiś dobry powód – nie długo pot. μέγας τέ τις. Crit. 44. a: καὶ κινδυνεύεις ἐν καιρῷ τινι οὐκ ἐγεῖραί με.

4) ἐν ἀπορρήτοις, nie o tajemn. Eleuz. myśli Plat. bo tych nie był wol. wzgląd. ani o Pitagorej. (jak sądzi Wyttenb.) bo ci otwar. to głosi. (Ath. IV. 157 e) lecz o mistycz. poez. Orfeu. (Lobeck. Aglaoph. p. 795) – Zob. Jambl. protrept. VIII. 134 i komenta. cytow. u Wyttenb.

Niepotrzeb. Goebel przypuszcz. że Plat. miej. tu wyj. z ks. Filol. o poez. orfic. bo ta w Aten. była powszechną.

5) ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμεν οἱ ἄνθρωποι. Porów. Cratyl. 400 c. σῆμά τινές φασιν αὐτὸ (sc. τὸ σῶμα) εἶναι τῆς ψυχῆς, ὡς τεθαμμένης ἐν τῷ νῦν παρόντι .... δοκοῦσι μέντοι μοι μάλιστα θέσθαι οἱ ἀμφὶ Ὀρφέα τοῦτο τὸ ὄνομα, ὡς δίκην διδούσης τῆς ψυχῆς, ὧν δὴ ἕνεκα δίδωσι· τοῦτον δὲ περίβολον ἔχειν, ἵνα σώζηται, δεσμωτηρίου εἰκόνα.

Podobn. Filolao twierdz: μαρτυρέονται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντιες ὡς διά τινας τιμωρίας ἁ ψυχὰ τῷ σώματι συνέζευκται καὶ καθάπερ ἐν σάματι τούτῳ τέθαπται. Clem. Alex. Strom. III. 17.

φρουρᾷ więzien. Cic. somn. Scip. 3, 10: piis omnibus retinendus est animus in custodia corporis. Tusc. I. 10. 74: nec tamen illa vincula carceris ruperit. Zob. jedn. Cic. Cato maj. 20:

62 c. Bo wszak ty sam, rzekł Sokr., gdyby który z niewolników Twoich się zabił, choć żadnym nie objawiłeś znakiem, że chcesz, aby umarł, wszak gniewałbyś się na niego i ukarałbyś go, gdybyś miał na niego sposób kary?

Najzupełniej, rzekł Kebes.

(Sokr.): Zatem może w tem znaczeniu nie byłoby nierozumnie, że nie należy prędzej życia się pozbawić, dopóki Bóg nie ześle na nas jakiejś konieczności, podobnej do tej, która teraz dla nas zachodzi.

<u>VII</u>. Rzekł <u>Cebes</u>: Ale słusznem to się wydaje! Co zaś niedawno mówiłeś,
że filozofowie mają łatwą chęć† umrzeć, ~~tt~~, Sokratesie, to podobno jest
p. 62. d. niedorzeczne††, jeżeli prawdą ~~prawdziwem~~ jest ~~to~~, co teraz powiedzieliśmy, że
Bóg[1] ma pieczę o nas a my jesteśmy jego własnością. Nie ma bowiem
sensu, żeby ludzie bardzo mądrzy nie doznawali żalu[0], gdy wychodzą
z pod opieki, w której dozorują nimi bogowie, najlepsi z wszystkich
przełożonych, jacy są. Bo przecież nikt[2] nie wierzy, że będzie lepiej
starał się sam o siebie ~~samego~~, zostawszy wolnym.

+ῥᾳδίως ἂν ἐθέλειν należy do wiele, i jest przeciwstaw. do ἀγανακτεῖν ἀποθνῄσκοντας (p. 62. e)

++) ἔοικεν τοῦτο ἀτόπῳ, także z part: p. 86. d: καὶ γὰρ οὐ φαύλως ἔοικεν ἀπορουμένῳ τοῦ λόγου – Porówn. jeszcze Apol. 31. b: οὐ γὰρ ἀνθρωπίνῳ ἔοικε τὸ ἐμὲ ~~etc~~ τῶν μὲν ἐμαυτοῦ ἁπάντων ἠμεληκέναι etc.

1) θεόν bez artyk. = Bóstwo

2) αὐτός sc. φρονιμώτατος – przejście od liczb. mnog. do pojedyń. dość zwyk. u Plat. Poró. ibid. p. 104 d; 70 e – Legg. II. p. 667. b.

οἱ μὴ ἀγανακτεῖν – ἀπιόντας = Porówn. wyrażone albo wyrażo. przez partic. jak tut. porów. ibid. p. 67. e. ἥκοντος αὐτῷ τούτου ἀγανακτεῖν etc. – lub też zamiast przez εἰ albo ὅτι – Crit. 43. b. πλημμελὲς εἴη ἀγανακτεῖν τηλικοῦτον ὄντα, εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν.

Lecz człowiek nierozsądny może by to[1] wierzył, że trzeba uciekać od pa-
p. 62. e. na, aniby nie zastanawiał się, że nie należy uciekać od dobrego, lecz jak najbardziej przy nim pozostać, ponieważ uciekałby bez rozumnego powodu. Kto zaś ma rozum, ten pragnąłby zawsze być przy tym, który jest lepszy od niego.[2] Tak więc, o Sokratesie, podobno rzecz ma się przeciwnie, aniżeli teraz ~~powiedziano~~ się rzekło. Przystoi bowiem, aby rozsądni gniewali się, że umierają, a nierozsądni cieszyli się. –

1) ταῦτα zeronia'd · infin · Poroin · ibid. 68. b; 80,a; 70. d. 103 e.

2) βελτίωνι poroíwn · Apol. 29. b.

p. 63. a. To, gdy tedy Sokrates usłyszał, zdawało mi się, że był uradowany rozumowaniem [1] Cebesa a spojrzawszy na nas, rzekł: Zawsze to Cebes jakieś dowody wytropi, a nie chce od razu zgodzić się na to, co drugi mówi. [2]

A Symmiasz na to: ale mnie samemu [3] także się zdaje, o Sokratesie, że teraz co trafnego mówi Cebes. Bo i w jakim zamiarze ludzie mądrzy na prawdę [4] uciekali by od panów, którzy są lepsi ~~od nich~~ niż oni sami, i łatwoby od nich się oddalali? I zdaje mi się, że Cebes w Ciebie godzi tą mową, ponieważ tak Ci łatwo przychodzi i nas porzucić i bogów, dobrych rządców, jak sam przyznajesz.

p. 63. b. Sokr: Słuszne rzeczy mówicie. Myśl bowiem wasza taka jest, jak mniemam, że powinienem wobec tego bronić się, jak przed trybunałem.

Najzupełniej to nasza myśl, odparł Symmiasz.

1) <u>πραγματεία</u> o pracy filozofii: p. 64. e:
ἡ τοῦ τοιούτου πραγματεία – podobn. tamże πραγματεύεσθαι p. 99. d.

2) <u>Κέβης</u> porów. co powied. o nim 77 a.

3) <u>μοι</u> – <u>αὐτῷ</u> porów. 117. c.

4) <u>ὡς ἀληθῶς</u> porówn. 80 d. – albo wtrącone między – artykuł – i rzeczown.

VIII. Sokr. na to: Nuże, (Fedon) spróbuję wygłosić ~~skuteczniej~~ bardziej przekony-
wającą obronę ~~odpowiedzi~~ do was, niż do sędziów. Ja bowiem,
o Symmiaszu i Kebesie, gdybym nie wierzył, że pójdę, najprzód
do bogów innych, mądrych i dobrych, potem także do ludzi zmar-
łych [2a] lepszych od tutejszych, źle bym robił, [3] gdybym nie smucił ~~gniewał~~
p. 63. c. się, że mam ~~umrzeć~~. Teraz zaś wiedzcie dobrze, że spodziewam się
udać ~~przejść~~ do ludzi dobrych [2b]; ale przy tem nie będę się bardzo upierał.
Że zaś do bogów się dostanę, o tem bądźcie przekonani, że jeżeli
innej której z podobnych rzeczy, to tę najbardziej bym zatwierdzał.
~~Tak~~ Ja też dla tego nie smucę ~~gniewam~~ się podobnież, jak inni, lecz jestem w do-
brej nadziei, że coś oczekuje ~~jest dla~~ umarłych, a jak starożytna ~~dawne~~ jest gadka ~~przy-
słowie~~, coś o wiele lepszego dla dobrych, niżeli dla złych.

1) πιθανώτερον πρὸς ὑμᾶς albo ściśle
μέν. sto. przeciwst. równe(?). τοὺς δικ.

ab
2) ἄνδρας ... ἀγαθούς = porówn. ἀνθρώ-
πους ... χρησίμους. Zob. Apol. 40 e

3) ἠδίκουν ἄν - w znacz. logiczn.: zob.
72. a. οὐδ' ἀδίκως = οὐδ' ὀρθῶς etc.

Cóż tedy, rzekł Symmiasz, o Sokratesie! Czy masz zamiar odejść
p. 63. d. z ową myślą Twoją lub też gotowyś nam jej udzielić? Bo
zdaje mi się, że ~~to~~ ona jest dobrem wspólnem ~~i dla~~ nas wszystkich ~~będzie wspólne~~, a
równocześnie będzie to Twoja obrona, jeżeli o tem, co mówisz, nas
przekonasz.

Ale spróbuję, rzekł Sokr. ~~A~~ Wprzódy jednak zwróćmy się do
Krytona, co to takiego ~~on~~, jak się zdaje, oddawna chce mi po-
wiedzieć.

Kryton: Nic innego, Sokratesie, jak to, że oddawna mówi ten,
który ma ~~Tobie~~ podać truciznę, że należy ~~mam~~ Tobie ~~powiedzieć~~ oznajmić, ~~żebyś~~ abyś
rozmawiał jak najmniej. Albowiem mówi, że rozmawiający
zbytecznie ~~bardziej~~ się rozgrzewają, a coś takiego nie należy przynosić ze
p. 63 e. sobą do wypicia trucizny. W przeciwnym zaś razie zmuszeni
są dwa i trzy razy pić, ci którzy coś podobnego czynią.

A Sokr. na to: Powiedz mu, żeby sobie poszedł. A niechaj tylko to przygotuje ~~to~~, co do niego należy, jak gdyby miał dwa razy podawać, lub nawet ~~jeśli zajdzie potrzeba, to nawet~~ trzy razy, jeśli zajdzie potrzeba.

Ale mniej więcej to wiedziałem, rzekł Kryton; jednakże ~~mnie~~ nie ~~przed~~ przestaje mnie nudzić.

Sokr: Zostaw go. Wam zaś, moim sędziom, wyłożyć już chcę powody, dla których mi się słusznem wydaje, aby mąż, co rzeczywiście na filozofii żywot swój strawił, był dobrej myśli w chwili śmierci i żywił piękną nadzieję, że tam największe dobra otrzyma, gdy umrze. Jak zaś to się ma, o Symmiaszu i Kebesie, ~~będ~~ spróbuję wyłożyć. –

Sokr: O Wszystkich

IX. ~~Zdaje się~~ tedy, [Którzy na ~~pra~~] ~~że o wszystkich~~ prawdziwych [zajmują się] ~~przystali do~~ ~~zwolennikach~~ filo-
[to spotkać może, że] zofią, rzeczą [ludzi] ~~zdaje się~~, nie ~~wie~~ [o tem nie wie] ~~jako~~ [że jako nad] niczem innem nie ~~zajmując się~~ [pracują], ~~proc~~ [jak]
nad umieraniem i [nad] tem, żeby byli umarli¹). Jeżeli zaś to prawda,
byłoby wistocie niedorzecznie, [nie] pragnąć przez życie całe niczego
innego, prócz tej jednej rzeczy, a z jej nadejściem gniewać się
o to, czego od dawna pragnęli i do czego przykładali się.

64 b. A Symmiasz rzekł z uśmiechem: Na Jowisza, choć wcale
mi się na śmiech nie zanosi, Sokr; pobudziłeś mnie do śmiechu.
Mniemam ci bowiem, że gdyby ogół to właśnie usłyszał, za-
dałby, że bardzo dobrze się rzekło co do filozofów a ludzie⁰) w
mojej ojczyźnie przystaliby chętnie, że filozofowie pragną um-
rzeć i że wcale im to nie tajno, jako ~~zasługują~~ [godni są] należy to
ucierpieli.

---

0) τοὺς μὲν παρ' ἡμῖν odnosi się oczywiś. do Beotczy. (Olympiod. 17) - Schleierma. i Schmidt o Ateńczy; F. Aug. Wolf o obudw. Są jedn. dwa podmio: α) τοὺς πολλ. = tłum w którymkol. mieście; β) Tebańczy.

1) Porów. Cic. Tusc. I. 30. Cały rozd. przepełnio. zdań. wyjęt. z Fedo. Ibid. § 74. [subtilius] Tota enim philosophorum vita, ut ait idem, commentatio mortis est. Ibid. I. 31. § 75: Secernere autem a corpore animum, nec quidquam aliud, est mori discere. Quare hoc commentemur, mihi crede, disjungamusque nos a corporibus i. e. consuescamus mori. Sen. Epist. III. 5 (al. 26): Epicurus qui ait: „Meditare mortem v. si commodius sit, transire ad deos." Hic patet sensus: egregia res est mortem condiscere. Porów. Apul. de dogm. Plat. p. 277: existimandam philosophiam esse mortis affectum consuetudinemque moriendi.

Ib. p. 67 d: τὸ μελέτημα αὐτὸ τοῦτό ἐστι τῶν φιλοσόφων, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος.

~~Ant.~~ ἀποθνῄσκειν τε καὶ τεθνάναι – Pierw. wyraż. samą czynność oznacza: drug. stan umarłe. ~~któr.~~ następ. po ostat. chwili życ. Objaś. Olimpiod. 16: ἀποθνῄσκει μὲν γὰρ θάνατον μελετῶν ὁ καθαρτικός, καθαίρων ἑαυτὸν τῶν παθῶν, τέθνηκε δὲ ἤδη ὁ θεωρητικός· κεχώρισται γὰρ τῶν παθῶν.

Epich. ap. Sext. Empir. adv. Math. I. 273 (18. p.): ἀποθανεῖν ἢ τεθνάναι οὔ μοι διαφέρει. Cic. Tusc. I. 8. 15: emori nolo; sed me esse mortuum nihil aestimo. Może Plat. naśląd. przytocz. mowie Epich.

Ecclesiast. VII. 40: in omnibus operibus tuis memorare novissima tua et in aeternum non peccabis – ma znacz. inne znacz.; zaś to [illegible] przed. mówię: oznacz. świata, śmierć, mąk. itd. dosł. rzecz w pewn. mierz. pojęci.

λεληθέναι τοὺς ἄλλους, ὅτι zam. participium. Jak następuje: οἶδα, ὅτι, ὅπως – nawet ὅτι także u Xen. III. 5, 24: οὐ λανθάνεις με, ὅτι ... λέγεις – u Xen. bard. zwykł. U Plat. także ὡς Legg. X. p. 903 c. – oprócz. u pojęc. z inf.: ἔλαθεν ἐμπεσεῖν etc.

o) τοὺς μέν, bez następn. δέ, ma znacze. porówn. 58 b: καί, ταῦτα μέν – N. b.

Sokr: I prawdę by powiedzieli, Symmiaszu, wyjąwszy to jedno, że im to nie jasno. Albowiem nie wiedzą, ani w jakim sensie pragną umrzeć prawdziwi filozofowie ani dla czego godni są śmierci.+

64 c. Powiedzmy to zatem sobie samym, a zostawmy tamtych. Czy sądzimy, że śmierć jest czemś?

Najzupełniej, przerwał mu Symmiasz.

Sokr: Wszak niczem innem, jak oddzieleniem się duszy od ciała? A być umarłym, jest to, że ciało, oddzielone od duszy, jest osobno, samo dla siebie, dusza zaś, oddzielona od ciała, osobno jest, sama dla siebie? Wszak niczem innem śmierć nie jest, jeżeli nie tem?+

Sym: Niczem innem, lecz tem właśnie!

+ ani jakiej śmierci καὶ οἵου θανάτου – Wyrzucili F. Aug. Wolf „Zu Platons Phaedon p. 33 – Schmidt, krit. bem. I. p. 14 – Wohlrab w szkol. edycyi pierwsz. Schanz – bronią powag. Iambl. i Olimpiod.

+) ἆρα μὴ ἄλλο τι ᾖ θάνατος: Heindorf, conjunc. dla słowa bojaźń; Kühner, dla słowa powątpie. Bonitz: w zdan. pytaj. conj. nie zależ. od ἆρα μή, lecz stoi dla sieb. (Ztschr. für d. oester. Gymn. 1865 p. 465) – jest zat. deliber. i kładz. się zwyk. z 1a osob. De rep. I. 335 c; 337. b. Krüger § 54-2-4 - zestaw. przykł. gdz. takż. używ. się 3a osob.

Sokr: Rozważ tedy, przyjacielu, czy Tobie także to samo się zdaje, co
64 d. i mnie. Z tego bowiem lepiej (tak mniemam) zrozumiemy to, czego szukamy. Czy zdaje się Tobie być rzeczą męża filozofa, ubiegać się o tak zwane przyjemności, takie n.p. jak jedzenie lub picie?

Sym: odparł: bynajmniej, Sokratesie!

Sokr: A co? może przyjemności miłosne?

Sym: W żaden sposób!

Sokr: A co? czy sądzisz, że inne wygody ciała będzie cenił taki człowiek? n.p. nabywanie pięknych szat i obuwia i reszty upiększeń ciała, czy mniemasz, że będzie je cenił lub lekceważył, o ile
64 e. silna konieczność nie każe ich używać?

Sym: Mnie się zdaje, że filozof prawdziwy będzie je lekceważył.

Sokr: Czyż zatem nie zdaje się Tobie, że praca takiego człowieka nie będzie około ciała, lecz będzie wedle możności ~~zwracała~~ oddalała się od niego a zwracała do duszy?

Sym: Zdaje się!

Sokr: Więc zatem po pierwsze jasno jest, że w takich rzeczach filozof jak najbardziej odłącza duszę od wspólności z ciałem, przeciwnie niż wszyscy inni ludzie.

Sym: Zdaje się!

Sokr: To też pono większej części ludzi wydaje się, o Sym. że kto nic przyjemnego nie widzi w tych rzeczach ani w nich nie ma udziału, nie jest wart życia, lecz blisko dochodzi do stanu umarłego ten, który zupełnie nie dba o przyjemności, doznawane przez ciało.

Sym: Najzupełniej prawdę mówisz.

65 a. X. Sokr: A jak ma się rzecz z samem nabywaniem mądrości rozumu? +) czy jest ciało przeszkodą, czy nie jest, jeżeli je kto w badaniu za towarzysza sobie przy-
b. biera? A przykład taki ~~który~~ ++): czy zawierają w sobie jaką prawdę dla ludzi wzrok i słuch, lub też, jak nam zawsze poeci o) bają, ani nie słyszymy nic dokładnie ani nie widzimy? a wtedy, jeżeli te zmysły oo) ciała nie są ani dokładne, ani jasne, jeszcze mniej warte są inne! Wszystkie bowiem są lichsze od tamtych. Lub czy nie zdaje się Tobie?

Sym: Najzupełniej!

(Sokr:) Kiedy więc, ciągnął dalej Sokr: dusza osięga prawdę? Bo gdy razem z ciałem usiłuje co zbadać, widocznie wtedy przez nie zwodzoną bywa!

Sym: Prawdę mówisz.

Sokr: Czyż tedy nie w myśleniu a), jeżeli w ogóle gdziekolwiek, objawia się jej „istota każdej rzeczy" każda rzecz istniejąca? aa)

Sym. Zaiste.

Sokr. Rozmyśla zaś wtedy najlepiej, gdy nic jej z tych rzeczy nie przeszkadza b), ani słuch ani wzrok ani ból ani bb) żadna rozkosz, lecz gdy jak najbardziej przebywa sama ze sobą, pożegnawszy ciało i wedle możności ani obcuje z niem ani z niem się nie styka, pożąda tego, co rzeczywiście jest.

Sym. Tak jest.

+) φρονήσεως = mądrości rozumienia filozofi. Zob. przyp. Wohlr.

††) οἷον τὸ τοιόνδε λέγω

o) οἱ ποιηταί Olympiod. p. 23: ποιητὰς λέγει Παρμενίδην Ἐμπεδοκλέα Ἐπίχαρμον. οὗτοι γὰρ οὐδὲν ἀκριβὲς λέγουσιν εἰδέναι τὴν αἴσθησιν, καθάπερ Ἐπίχαρμός φησι· νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει· τὰ δὲ ἄλλα πάντα κωφὰ καὶ τυφλά. Cf. Tert. de anim. 18

oo) αὐταί

a) ἐν τῷ λογίζεσθαι

aa) τι τῶν ὄντων

b) παραλυπῇ = 66 a: ταράττειν

bb) μηδέ τις po ~~τrzech~~ μήτε dla przeciwstaw. do ostatn. μήτε. Podobn. Kladzie οὔτε — οὐδέ (Apol. 19. d); μήτε — δέ: οὔτε — δέ; Lach. 182. b; Apol. 30 b. 33. d; Crit. 52. b.

65 d. Sokr. Wszak wtedy także dusza filozofa najbardziej pogardza ciałem, i ucieka od niego a szuka być sama ze sobą?

Sym: Zdaje się.

Sokr: A co sądzisz Sym. o tych rzeczach?[o] czy mówimy, że sama sprawiedliwość[oo] jest czemś lub niczem?

Sym: Na Jowisza, doprawdy[+)] mówimy, że jest.

Sokr: A piękność i dobroć?

Sym: Nie inaczej.

Sokr: Czy tedy widziałeś już kiedy oczami na oczy którą z tych rzeczy?

(Sym:) Nigdy, odparł Sym.

Sokr: Ale może innym jakim zmysłem ciała ich nie dotknąłeś? Mówię zaś o istocie wszystkich ~~takich~~ rzeczach, jak n. p. o wielkości, zdrowiu, siły, i ~~jednem słowem~~ o istocie wszystkich innych rzeczy, jednem słowem, o tem, czem każda z nich właściwie jest. Czy za pomocą ciała ich treść najprawdziwsza ogląda się, czy też w sposób następujący: kto z nas najbardziej i najdokładniej przysposobi się każdą rzecz, którą bada, samą rozważać w sobie, ten najbliżej dochodzi do poznania każdej rzeczy?

Sym: Najzupełniej tak jest.

°) τί δὲ δὴ τὰ τοιάδε τι λέγεις. Gorg. 474. d:
τί δὲ τόδε. Phaedo. p. 78. d.

°°) δίκαιον αὐτό καλεῖ τὴν ἰδέαν. Olymp. 26.
Zaim. αὐτό wskazuj. na isto. rzecz. w ich bran. od doczesno. odern.
Cf. Cic. Tusc. I. 24, 57 gdz. wspomi. o rzecz. dialo. przez. tak: § 58. Quumq nihil esset, ut omnibus locis a Platone disseritur – nihil enim putat esse qu. oriatur et intereat, idq solũ esse, qu. semper tale sit, quale sit, quã ~~idea~~ ἰδέαν appellat ille, nos speciem etc.
Cic. Acad. I. 8. § 30. Mentem volebant rer. esse judicem; solã censebant idoneã cui crederetur, quia sola cerneret id quod semper esset simplex et unius modi et tale quale esset. Hanc illi ἰδέαν appellabant, jã a Platone ita nominatã, nos recte speciem possumus dicere.

+) μέντοι dodaj. siłę afirmatyw. potwierdz: Phae. 68. b. οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη, εἰ φοβοῖτο τὸν θάνατον ὁ τοιοῦτος; πολλὴ μέντοι νὴ Δία, ἦ δ' ὅς.
Zob. Wohlr. Kom. W wyd. Tauchn. czyt. φημί σοι przyznaję. w jeg. edy. szkol. i w edy. kryt. Schanz – opier. się na B. (Clarkianus, Oxon. v. = Bodlej. = Bekkeri A pisan. w 896 dla Arethasa, arcyb. Cesarejsk. (wted. był jeszcze diako.), zawier. 6 pierw. tetralo. Trazyl. Opiera się równ. też lekc. Tubing: (C. = Crusianus) z w. XI lub XII

Sokr: Wszak tedy ten najczyściej tego dokaże, kto jak najbardziej ku każdej rzeczy z samą ~~myślą~~ pójdzie, ani wzroku nie biorąc ku pomocy w roz-
66 a. myślaniu ani żadnego innego zmysłu nie ciągnąc za myśleniem, lecz samą dla siebie czystą myślą posługując się, każdą z rzeczy istniejących samą dla siebie czystą usiłuje uchwycić, jak najbardziej odłączywszy się od oczu i uszów i jednem słowem od całego ciała, ponieważ to przeszkadza i nie pozwala duszy posiąść prawdę i rozum, ile razy się przyłącza. Czyż nie tenci jest, o Sym, jeżeli wogóle kto jest, który dosięgnie tego, co jest.

Sym: Najzupełniejszą prawdę mówisz

ο) μήτε τινὰ ἄλλην .... μηδεμιάν

XI. Sokr: ~~Jest zatem~~ Jako konieczn~~ego~~ następstw~~a~~ zatem wszystkich tych uwag,
wyrobią sobie prawdziwi filozofowie takie zdanie i będą między sobą
takie mniej więcej rzeczy mówili; zdaje się, że jedna tylko jakoby ścieżka,
razem z dysputą ~~jak mówią~~, wyprowadza nas rozumnie przy tem badaniu, ponieważ, dopóki mamy ciało i
dusza nasza złączona jest z podobnem złem, nie nabędziemy nigdy zupełnie to, czego
pragniemy. A tem jest, jak mówimy, prawda.
Albowiem ciało sprawia nam niezliczone kłopoty dla koniecznego
pokarmu, a jeżeli jeszcze jakie choroby przypadną, przeszkadza-
ją nam w szukaniu prawdy; a miłościami nas ciało napełnia
i żądzami i strachami i wszelakiemi widziadłami i wielką
niedorzecznością. Tak iż, wedle przysłowia, do prawdy rzeczywiście
dla niego nigdy nic myśleć nie możemy. Albowiem i wojen
i ~~niezgód~~ rozruchów i walk żadna inna rzecz nie wywołuje, tylko ~~lecz~~
ciało i jego żądze. Dla zdobywania bowiem dóbr wszystkie woj-
ny powstają, dobra zaś jesteśmy zmuszeni zdobywać dla ciała,
służąc jego wygodzie, a wskutek tego nie mamy wywczasu do
zajmowania się filozofią dla wszystkich tych przyczyn.

κινδυνεύει τοι ὥσπερ ἀτραπός τις Ta ścieżka jest tylko śmierć – zob. 66 e –
Olimpd. rozum. ἀτραπός o ścieżce oczywiście. przeciwst. do teor: ταύτην τὴν ἀτραπὸν ἰτέον, οὐ τὴν λεωφόρον, τουτέστι, καθαρῶς ζητητέον etc.

ἐκφέρειν

μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει Wyttenbach: videtur tamen quasi semita nos ope rationis in hac quaestione ad exitum ducere. – Ficino: nos quadam rationis ipsius via ad id considerandum perduci.

Heindorf, Stallbaum, Ast: w badaniu rozumnem i naukowem" (Tzn.: ἐν τῇ σκέψει τῇ μετὰ τοῦ λόγου)

Bonghi: ponieważ światłem rozumu się odkryło
poichè s'è a lume di ragione scoperto

Schleiermacher (a za jego przykł. Wohlrab), stawia po σῶμα ἔχωμεν i tłuma: dopóki będziemieli ciało razem z rozumem.

Wohlrab: videtur sane quasi semita quaedam nos educere, quod, quamdiu corpus habebimus cum ratione in quaerendo et animus noster cum tali malo commixtus erit, numquam acquiremus quod appetimus h. e. verum.

To przestawienie wedł. trafn. uwagi Bongh. usunęłob. wszyst. trudno. ale nie jest poper. żad. mskr.

Schmidt: μετὰ τούτου τοῦ λόγου, od reg. rob. zależ. ὅτι: hujus doctrinae ope s. hoc statuentes.

K. Fr. Hermann uważ. tę konjekt. za niepotrzeb. bo sam wyrażn. τοῦ λόγ. ten sam sens. Stwierdzo to znow. zbij. Schmidt, ale Bonitz odrzu. stwierdz. poprzew. Schm. (zresz. niepop. żad. mscr.)

Goebel = ἐκ τοῦ λόγου = mit Hilfe, an der Hand der Sprache. –

Najgorsze zaś z wszystkiego to jest, że gdy nam daje pokój i zwra-
camy się do rozważania czegoś, podczas badań znowu zewsząd do nas
przypada i hałas nam robi i zamieszanie i przeraża, tak że dla
niego nie możemy dostrzedz prawdy, lecz w istocie jasnem nam się
staje, że, mamy li czysto coś poznać, należy oddzielić się od niego.
i samą duszą oglądać rzeczy. A wtedy to, zdaje się, dostanie się
nam to, czego pragniemy i czego miłośnikami być twierdzimy,
t. j. rozumu, ale dopiero gdy pomrzemy, jak dowodzenie pokazuje,
bynajmniej zaś za życia. Jeżeli bowiem niepodobna razem z
ciałem niczego czysto poznać, wtedy jedno z dwojga: albo nigdy
nie można posiąść ~~wiedzy~~ albo po śmierci. Wtedy bowiem du-
sza będzie dla siebie, osobno od ciała. A dopóki żyjemy, tak,
zdaje się, będziemy jak najbliżej wiedzy, ~~gdy~~ jeśli jak najmniej[1]
będziemy ~~przeb~~ywali z ciałem i jak najmniej wspólności z niem
mieli, chyba że zupełna konieczność zachodzi, ani też nie będziemy

przejmowali się jego naturą, lecz zachowamy się czystymi od niego, dopóki Bóg nas nie ~~uwolni~~ rozwiąże. A tak czyści i uwolnieni od głupstwa ciała, jest prawdopodobne, że będziemy razem z takimi, jak my i poznamy sami przez się wszystko, co czyste. A to będzie może prawda. Bo dotykać się czemś nieczystem tego, co jest czyste, do prawdy nie wolno. Takie rzeczy, sądzę, o Sym. powinni między sobą mówić i utrzymywać wszyscy prawdziwi miłośnicy wiedzy. Lub czy tobie tak nie zdaje się?

<u>Sym</u>: Jak najbardziej, o Sokr.

XII. A zatem, rzekł Sokr., jeżeli to prawda, o przyjacielu, wielka jest nadzieja °) że kto przybędzie, dokąd ja się wybieram, posiędzie tam, jeżeli gdziekolwiek w ogóle, obficie to dla czego wielkiej pracy podejmowałem się w życiu przeszłem, tak iż podróż mi teraz nakazana odbywa się z dobrą nadzieją nie tylko dla mnie, lecz dla każdego człowieka, który przekonany jest, że przysposobił sobie umysł jakoby oczyszczony.

(Sym.) Najzupełniej, rzekł Sym.

Sokr.: Oczyszczenie °°) zaś, czy nie jest tem właśnie, co od dawna twierdzimy w tej rozprawie, °°°) oddzielać jak najbardziej duszę od ciała i przyzwyczajać ją, aby sama zewsząd °°°°) z ciała zbierała się w sobie i skupiała się i wedle możności i teraz i potem przebywała sama ze sobą, uwolniona od ciała, jakoby od więzów?

Sym.: Najzupełniej!

o) ἐλπὶς — κτήσασθαι τοῦτο. post verba sperandi infrequens est simplex aor. (Heind.)
Jedn. u Attyk. to dość częste i dzięki ze κτᾶσθ. po ἐλπίς ἐστιν albo ἐλπίδα ἔχω zam. inf. fut. mieć inf. aor. z ἄν lub bez niej. Także po ἐλπίζω; n. p. Xeno. Ag. 7,16: ἤλπιζον ἑλεῖν τὰ τείχη.
Κτᾶσθ. także ὡς z inf. fut. albo ὥστε z inf. aor. Eur. Or. 52: ἐλπίδα ἔχομεν ὥστε μὴ θανεῖν albo ὡς z fut. Eur. Tro. 487: ἐλπίδα ἔχω ὡς ὀφθήσομαι etc.

oo) κάθαρσις — ξυμβαίνει zwykł. jak tut. z rzeczow. nomin. Phil. 53 e: πολλή τις — ἀλογία ξυμβαίνει γίγνεσθαι, ἐάν τις τὴν ἡδονὴν ὡς ἀγαθὸν ἡμῖν τιθῆται.
Może jedn. stać też bezosob. podmiot acc. c. inf. Phaed. 74 a.
Prot. 333 c: συμβαίνει μέντοι ἴσως καὶ ἐμὲ τόν τ' ἐρωτῶντα καὶ τὸν ἀποκρινόμενον ἐξετάζεσθαι

ooo) ἐν τῷ λόγῳ niepotrz. Goebel tłuma: ἐν τῷ ἱερῷ λόγῳ. ponieważ κάθαρσις należ. do mist.

oooo) παντάχοθεν z wszyst. punkt. powierzch. ciała.

65.

Sokr: Czyż to nie nazywa się śmiercią, rozwiązanie i oddzielenie duszy od ciała?

(Sym.) Niewątpliwie, rzekł Sym.

Sokr: Rozwiązać zaś, jak powiedzieliśmy, pragną ją przedewszystkiem i sami ci, którzy słusznie filozofują i to właśnie jest zajęciem filozofów, rozwiązanie i oddzielenie duszy od ciała. Lub czy nie

Sym: Zdaje się.

Sokr: Czyż więc (co powiedziałem na początku), nie byłoby śmiesznie, gdyby
67 e. człowiek przez życie całe gotował się tak żyć, aby być jak najbliżej śmierci, a potem gniewał się, gdy śmierć mu przychodzi? Czyż to nie śmieszne?

Sym: Nie inaczej!

Sokr: Rzeczywiście zatem, o Sym. ci którzy słusznie filozofują, zajmują się umieraniem a być umarłym, jest dla nich mniej, niż dla innych ludzi strasznem. A rozważ to ~~dla następującego~~ z tego punktu widzenia. Jeżeli bowiem pod każdym względem poróżnili się z ciałem, a pragną mieć duszę samą dla siebie, potem zaś, gdy to się stanie, baliby się i gniewali, to czy nie byłoby wielką niedorzecznością, gdyby tam nie poszli ochoczo

37a

66) Teiic. Pitagor: naryw: duszę harmonią brali wyraz ten w znacz: inn: niż Sym. Arystok. który obszer: teor. tę zbija (de ani. I. 4 p. 408 sq.) ~~nie~~ jako niektóre rozpowszech: nie wywnioski. Pitago: Tamże (409 a) występuje przeciw drugiej teor: mniema. duszę być liczbą, która sama się porusz. ale nie wymien. jej auto. Z komentat: dowied. się że był nim Ksenokr: Tyl. Claud. Mam. (de statu ani. I. 124) piszący koło 450 po Chr. zachow: słowa Filol: jakob. anima inditur corpori per numerum et immortalem eandemq incorporalem convenientiam coby brzmiało po grecku κατ᾽ ἀριθμὸν καὶ ἁρμονίαν. Tamże (c. 125) Archyt: przypisu: zdanie: animae ad exemplum unius comparata est quae sic Moraliter dominatur in corpore, sicut unus in numeris =

Poniew. Arystox. ~~który pisze~~ (nazwi. Arysto): wbrew wywod. uczony: duszę uważ. za harmo. w ~~znacz.~~ materyalist: (Cic. Tusc. I. 10) możn. ~~b. przypuszcz.~~ że albo źle zrozum. Pitag: albo ich słow. ~~naksztt~~ znacz. materyalist. Porost. z nimi w bliżk. stosun.

260

domyśla się, że mają jakieś wątpliwości. ~~i zachęca, by je wyjawili. Każdy~~ W istocie każdy z nich ma inną. Symmiasz ~~mniema~~ sądzi, że wszystko, co się rzekło o duszy, stosuje się mniej więcej do ~~dałoby się powtórzyć o~~ harmonii muzykalnej ~~liry i strun~~. ~~Ona~~ Ona także jest czemś niewidzialnem, niecielesnem, bardzo pięknem i boskiem, lira zaś i ~~jej~~ struny czemś cielesnem, złożonem, ziemskiem, pokrewnem temu, co śmiertelne. ~~Ktoś~~ ~~Mógłby~~ (Kto tedy twierdzić, posługując się tą samą argumentacyą, że po strzaskaniu liry lub zerwaniu strun, harmonia dalej trwać musi, choć drzewo liry i struny spruchnieją. (Tego ~~jednak~~ jeżeli zaś nikt na serjo (nie przypuszcza, ~~a wtedy dozwolony zarzut~~ wolno tak samo powątpiewać, czy ~~że~~ ~~dusze~~ dusza ~~nie~~ ~~przetrwa~~ przeżyje swoje rozłożenie (z ciałem; ~~gdyby~~ może okazać się,

czy ~~[illegible]~~ dusza przeżyje ~~nie przetrwa~~ rozłożenie swoje (z ciałem; ~~gdyby~~ może okazać się,
że ona także jest tylko harmonią, wydobywającą się z dobrze nastrojonych
składników ciała i t. d.[60])

Cebesa zaś zarzut taki: dusza nasza niewątpliwie
istniała przed ciałem i może przejdzie jeszcze przez drugie i trzecie, czyli ~~niejedno ciało~~ (ale ~~[illegible]~~
wynika stąd, że jest ~~musi być~~ nieśmiertelną? Mówicie, że ona ~~dusza~~ trwalsza
od ciała i silniejsza ~~Ale~~. Ale tkacz stary w życiu swojem zdarł niejedną suknię
a pozostawia ostatnią, ~~zostaje ta jedna~~ (którą nosił przed śmiercią. Gdyby kto wtedy dowodził, ~~czyż powiemy~~ że nie
umarł, lecz gdzieś przebywa, bo ~~który~~ silniejszy i trwalszy od pozostawionej

°) διαβέβληνται = εἰς ἔχθραν ἐλθεῖν
Schol. ἀντὶ τοῦ διαβεβλημένως ἔχουσι πρὸς τὸ σῶμα.

67.

68a. gdzie przybywszy, mają nadzieję dostąpić tego, co kochali przez życie
całe (kochali zaś rozum), a uwolnić się od towarzystwa tego, z czem
się poróżnili? Przecież wielu, gdy im ziemscy kochankowie i żony
i dzieci pomarli, chciało* dobrowolnie pójść do Hadesu, tą wiedze-
ni nadzieją, że tam zobaczą tych, za którymi tęsknili i będą z nimi
razem; a ten, który zaprawdę kochał rozum i silnie tą właśnie
żywił nadzieją, że nigdzie indziej nie posiędzie go w godny sposób,
68.b. jak w Hadesie, ten będzie się gniewał, że umiera i nie pójdzie
tam ~~ch~~ radośnie? Należy wierzyć, że tak, jeżeli istotnie ~~był~~
jest filozofem, o przyjacielu. Mocno bowiem będzie się jemu zdawało,
że nigdzie indziej w sposób czysty nie osiągnie rozumu, jeżeli nie
tam. Jeżeli zaś rzecz tak się ma, jak co dopiero mówiłem, czy nie
byłaby to wielka niedorzeczność, gdyby taki człowiek lękał się śmierci?
(Sym): Doprawdy, ~~że~~ wielka, na Zeusa, odrzekł Sym.

XIII Sokr: Czyż więc to nie jest dla ciebie wystarczającym ~~ta~~ dowodem, że człowiek, którego zobaczysz ~~wszczy~~ gniewającego się, ~~gdy~~ że ma umrzeć, nie był (filozofem t.j.) miłośnikiem mą-
68.c. drości lecz (miłośnikiem) ciała? A ten sam ~~zaś~~ zwykle także ~~przytrafia się, że jest~~
i miłośnikiem pieniędzy i ~~miłośnikiem~~ ~~dostojeństw~~ zaszczytów, czy jednego z tego drugiego ~~albo z osobna albo~~ czy obojga ~~obu rzeczy~~ razem.

Sym: Zupełnie tak ~~się~~ jest ~~ma~~ rzecz, jak mówisz.

Sokr: ~~Wszak tedy~~ A to, co zowią męstwem, o Sym. ~~także tak zwane męstwo~~ czyż także nie ~~jest~~ przystoi ~~także~~ (najwięcej ~~przypada~~) ludziom tak usposobionym?

Sym: Najzupełniej ~~w istocie~~ zaiste.

Sokr: ~~Czyż~~ A także i wstrzemięźliwość i ta, którą ~~powszechnie~~ tłum nawet zowie wstrzemięźliwością, t.j. nie dać ~~się~~ wać się porwać ~~namiętnościom~~ pożądliwościom, lecz ~~pogardzać~~ niedbać o nie i żyć cnotliwie, czyż ona nie ~~przypada~~ stoi tym tylko, którzy najbardziej lekceważą ciało a żyją dla filozofii?

Sym: Koniecznie. ~~tak jest~~.

68.d. Sokr: Jeżeli bowiem zechcesz tak, ciągnął dalej, ~~pomyśleć~~ wzważyć ~~tamtych drugich~~ innych męstwo ~~odwagę~~ i wstrzemięźliwość, wydadzą ci się ~~także~~ niedorzecznemi.

Sym: Jak to, Sokr.

Sokr: Czy ~~Wiesz~~ wiesz, ciągnął dalej, że wszyscy ci inni uważają śmierć za ~~jedno~~ z wielkich nieszczęść.

Sym: ~~Najniezawodniej~~ I bardzo.

Sokr: Zatem mężni z pomiędzy nich tylko z obawy większych nieszczęść śmierć ponoszą, gdy ją ponoszą?

Sym: Tak jest.

Sokr: Z wyjątkiem więc filozofów wszyscy są odważni, dla tego, że się bali lub że się boją. A przecież niedorzecznem jest, aby kto był odważnym z bojaźni i tchórzostwa.

τοῦτο explicatur verbis subseq. ὃν ἂν ἴδῃς etc. Heind.

ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν non ad praeteritum hujusmodi locis vitam refertur imperf. ἦν, sed hoc junctum cum vocula ἄρα ibi poni solet, ubi pro Latini sermonis usu praesens potius ἐστίν expectes „Non erat philosophus tum, cum esse videbatur. Usurpatur ἦν ἄρα pro ἐστίν ibi fere, ubi contra quam expectaverit aliquis rem habere se reperit. De rep. II. 362. a. γνώσεται, ὅτι οὐκ εἶναι δίκαιον ἀλλὰ δοκεῖν δεῖ ἐθέλειν· τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου. Heind.

ὁ αὐτός Opponuntur inter se φιλόσοφος et φιλοσώματος, ex quibus ille sapientiae, hic vero corporis studiosus est, ita ut alter bona animi, alter bona corporis expetere existimandus sit. Sed corporis amanti praeterea etiam illud tribuitur, quod divitias et honores consectetur, s. ambos s. alterutros. Quo apertum est ad bona externa spectare, quae ille itidem amore judicatur. Stallb.
Cf. p. 82. c. οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες etc.

ἤτοι τὰ ἕτερα

Cf. Apol. 22. e: ὥστ' ἐμὲ ἐμαυτὸν ἀνερωτᾶν ὑπὲρ τοῦ χρησμοῦ, πότερα δεξαίμην ἂν οὕτως ὥσπερ ἔχω ἔχειν, μήτε τι σοφὸς ὢν τὴν ἐκείνων σοφίαν μήτε ἀμαθὴς τὴν ἀμαθίαν, ἢ ἀμφότερα ἃ ἐκεῖνοι ἔχουσιν ἔχειν. Euthyphr. 9 d. ὡς ὃ μὲν ἂν πάντες οἱ θεοὶ μισῶσιν ἀνόσιόν ἐστιν, ὃ δ' ἂν φιλῶσιν ὅσιον· ὃ δ' ἂν οἱ μὲν φιλῶσιν ~~ὅσιον~~ οἱ δὲ μισῶσιν, οὐδέτερα ἢ ἀμφότερα; Gorg. 524. b; 469. b; Phileb. 45. d; Phaedr. 228. a. Lys. 218. e., Rep. VIII. 555. d.

ἡ ὀνομαζομένη ἀνδρεία duo virtutum genera distinguuntur, philosophorum et multitudinis; ἡ ὀνομαζομένη ἀνδρεία dicitur est, ut ἡ σωφροσύνη ἣν καὶ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσι σωφροσύνην — ἡ τῶν ἄλλων (= τῶν πολλῶν) ἀνδρεία τε καὶ σωφροσύνη, τὸ πάθος τὸ περὶ ταύτην τὴν συνήθη σωφροσύνην (p. 68 c. – e) Cf. p. 82. a. Ne populares quidem et civiles virtutes in alio quoquam magis, quam in 7. philosopho reperiuntur.

68. c. Sym: Niewątpliwie!

Sokr: A co wstrzemięźliwi z nich? Czyż im nie to samo wydarza się? Czy nie są wstrzemięźliwi przez jakąś niewstrzemięźliwość? Chociaż mówimy, że to niepodobna, jednak ~~im się~~ coś takiego im się wydarza przy tej ich osobliwszej wstrzemięźliwości. Z obawy bowiem, by nie pozbawiali się pewnych rozkoszy, których bardzo pragną, wstrzymują się od innych, opanowani przez tamte.

69. Chociaż nazywają niewstrzemięźliwością, być pod panowaniem rozkoszy, jednak im się przytrafia, że sami są opanowani przez jedne rozkosze, gdy panują nad innemi; a to wychodzi na to, cośmy niedawno powiedzieli, że w pewien sposób stali się wstrzemięźliwymi przez niewstrzemięźliwość.

Sym: Tak bowiem się zdaje.

Sokr: Ale nie ta będzie, wszechmiły Sym: droga prosta do cnoty, zamieniać rozkosze na rozkosze, boleści na boleści, strachy na strachy, i to większe na mniejsze, jak pieniądze, lecz tylko ta moneta będzie dobra,

69. b. na którą trzeba wszystko to po zamieniać, a jest nią rozum, a za nią i z nią razem można w istocie wszystko sprzedaje się i kupuje, i odwagę i wstrzemięźliwość i sprawiedliwość i jednem słowem, prawdziwą cnotę z mądrością, czy obecne są lub nie zaś nieobecne rozkosze, bojaźnie i wszystkie inne podobne wzruszenia: Te zaś gdy odłączone bywają są od mądrości a zamieniane między sobą, rozważ, czy taka cnota nie będzie byłaby przypadkiem malowaną dekoracyą, a rzeczywiście zaś stanem niewoli, nie mającym w sobie ni zdrowia ni prawdy; prawda zaś rzeczywiście oczyszczeniem ze od wszystkich takich stanów, a wstrzemięźliwość i sprawiedliwość i męstwo i sama mądrość będzie będą lekami, jakiemś oczyszczeniem ającemi. I ~~może być~~ zdaje się,

[pono] że owi założyciele tajemnic nie byli to ludzie pospolici, lecz że od dawna ~~skry~~[pod]-
cie [alegorycznie zaś] zapowiadają, jako ten, co nie [dostąpiwszy] ~~wtajemniczony~~ [ani] i święceń, ~~na tamten świat~~ [do Hadesu] przy-
bywa, będzie leżał w błocie, kto zaś oczyszczony i wtajemniczony tam pójdzie,
będzie z bogami mieszkał. Wielu bowiem, jak mówią mistrzowie tajemnic, jest
takich, którzy noszą laski narthexowe, ale mało natchnionych Bachusem;
69 d. takimi zaś według mego zdania tylko ci są, którzy słusznie filozofowali.
~~Ani ja też~~ [To też] niczego [wedle możności] nie zaniechałem przez całe życie moje, żeby do nich nale-
żeć, lecz wszelkim sposobem tego pragnąłem. Czy zaś dobrze pragnąłem i
czy dokazałem tego, [o tem] na pewno się dowiem, gdy tam przybędę, jeśli Bóg zechce,
i to niezadługo, jak mnie się zdaje.

Takie więc rzeczy, mówił dalej, przytaczam, o Sym. i Keb. na moją
obronę, że słusznie (się nie smucę, iż) [bez żalu] was opuszczam i tutejszych sędziów
ani się nie gniewam, [będąc przekonany] skoro mniemam, że i ~~tam~~, nie mniej [tam] jak tutaj, znaj-
dę dobrych panów i przyjaciół. Ale tłum temu nie [jakoś] wierzy. Jeżeli zaś
was lepiej przekonałem w mojej obronie, niż sędziów ateńskich, wszystko
się ma dobrze.

p. 60 b

Plat. Phaedo

τρίβων ἅμα inter fricandum Stallb.

Herod. I. 179: ὀρύσσοντες ἅμα τὴν τάφρον ἐπλίνθευον

Xeno. Anab. III. 3, 7. φεύγοντες ἅμα ἐτιτρώσκον

Pla. Resp. VII. 521 c. τόδε ἐννοῶ λέγων ἅμα

ὡς ἄτοπον Thom. Mag: ἄτοπον οὐ μόνον τὸ ἄλογον, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον. Πλάτων ἐν Φαίδωνι.

Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος, etiā voc: Theodulos Monachos floruit sub Andronico II (1283–1328) Imp. et litteris operā dens ē consiliarii aulici munere fung. Familiariter usq ē Moschopulo, Theod. Metochita, Nicephoro Gregora Scripsi. in usū scholar. tū lexi. tū scholia tū exercitationes Opq præcipū: Ἐκλογὴ (v. ἐκλογαί) ὀνομάτων καὶ ῥημάτων Ἀττικῶν – Collectio est verbor dictionumq quae digestae sunt modo alphab: sed sec. primæ comp. literæ, in usū juventutis studiō: purae ling. et elegant.

Marsilio Ficino:

Quā mira videtur, o viri hoec res esse, quā nominant homines voluptatem quamq; miro naturaliter se habet ad (ὡς θαυμασίως πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι, τὸ λυπηρόν, τὸ ἅμα μὲν αὐτὼ μὴ ἐθέλειν παραγίγνεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ) ad dolorē ipsū, qui ejs contrarius esse videtur, quippe cū simul homini adesse nolint!

p. 60 [6] ἐθέλειν – de inanimatis saepius dicitur = cf. Wohlrab ad loc.

Schanz: τὸ ἅμα μὲν etc. qu. hab. B C d' exemplis confirm. Riddell Digest of Idioms p. 149 τῷ Σ b d[2] Stob:

Wohlr: τῷ ἅμα

Archer-Hind: τὸ ἅμα "Lectio consueta ē τῷ et confirm. a Stob: qui citat locū (Eclog. I. 1104 ~~Ling. ent~~ Sense est

Quod op9 absolvit tum lexicograph. qui praecess. laboribq in uno congestis tū propriis studiis, lectitand. inprim. Herod. Thucyd. Aristid. Synesii ~~– consult.~~ compl. e Philostr. e Hom: delib; nonnull. ex Plat. Demosth. Lucian. Liban.

Praet. Scholia scripsi: in Aesch. Soph. Eurip; in tres com. Aristoph. e in epistol. Syn. Schol. in Pind. videnl. Triclinio tribuen. esse.

Praeter. nonq. declamatio. nonnull. et epist.

Ultima edit. Eclog: Ritschelii debetur – Halis 32 = Thom. Magistri s. Theoduli mona. ecloga vocū attic. – adject. sunt prolegg. et ind.

ὡς θαυμασίως πέφυκε Stallb: Quā mira ē ratio voluptatis ad dolorē eo s. propterea qu. nolunt simul adesse homini etc.

Nā τῷ cū inf. junctū ē eo qu.

respuendo

Sed τὸ invenitur in Bodlej. aliisq duobq mscr: c abund. justif. a Ridello etc: Quapropt. Archer-Hind secutq Schanzium ita vertit: Quā mira ē relatio inter voluptatem et dolorem qui ejus videtur esse contrarius, quod simul ambo nolunt adesse homini. ※

Rękopisy

Platon. α

Znamy jak. 147 mscr. mniej lub więc. komplet. z któr. większo. odnac. się dość wielk. czysto. textu – tak że w głów. przyjąć można może zgodz. się ze zd. Cousin'a i Stallb: że posiad. dziś text Plat. praw. tak. jak wyszedł z rąk autora.

Stallb: Platonis scripta ita ad posteritatem pervenerunt ut prae ceteris integra et sincera habenda videantur.

Pierw. edyc. dzieł Plat. w starożyt. zosta. zrobio. przy starań. Akad: Diog. Laert. III. 66 wylicza znaki kryt. w któr. były opatrz. owres. manuskr. platoń. zaznacza że wedł. Antygo. z Karystos istn. niedaw. edyc. któr. jeśli kto chciał czyt. musi. za to płacić wściciel. (czyli Akad.). Towiedz. wiadom. z żywot. Zeno: któr. napis. Antyg: więc ustęp ten albo może odno. się do czas. Zeno: (+264) któr. koło r. 314 przyb. do Aten albo do sem. Antygona % któr. pisał jeszcze koło 226 na dwor. królów pergam. powod. tam przez Attal. I

% Wilamowitz Philol. Untersuch. IV. Antig. von Karystos – Berlin 81. od niego w zupeł. zależ. Susemihl, Gesch. der griech. Lit. in der Alexandrinerzeit. I. 468 sq. Leipz. 91.

W Aten. [illegible] Kod 270 a [illegible] βίοι φιλοσόφων, [illegible] [illegible] Diog. Laert.

[illegible] (257–180) [illegible] τὰ δ' ἄλλα ἀπλῶς D. L. III. 61 = [illegible]

W [illegible] (D. L. III. 65):

χ λαμβάνεται πρὸς τὰς λέξεις καὶ τὰ σχήματα καὶ ὅλως τὴν Πλατωνικὴν συνήθειαν =

> διπλῆ πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὰ ἀρέσκοντα Πλάτωνι

⁘χ⁘ περιεστιγμένον πρὸς τὰς ἐκλογὰς καὶ καλλιγραφίας

>⁚ διπλῆ περιεστιγμένη πρὸς τὰς ἐνίων διορθώσεις

÷ ὀβελὸς περιεστιγμένος πρὸς τὰς εἰκαίους ἀθετήσεις

Ͻ· περιεστιγμένον πρὸς τὰς διττὰς χρήσεις καὶ μεταθέσεις τῶν γραφῶν

\|/ κεραύνιον πρὸς τὴν ἀγωγὴν τῆς φιλοσοφίας

[illegible] D. L. [illegible]: τὰ μὲν σημεῖα ταῦτα καὶ τὰ βιβλία τοσαῦτα· ἅπερ, ὡς Ἀντίγονός φησιν ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ Ζήνωνος, νεωστὶ ἐκδοθέντα κτλ.

⁜ ἀστερίσκος πρὸς τὴν συμφωνίαν τῶν δογμάτων

— ὀβελὸς πρὸς τὴν ἀθέτησιν

#

Phaed.

B

To wyd. Arystof. z Byz. restaur. edyc. Dercyllidase i Trazylla – ten drugi ze czas. Tiber: ułoż. wszystk. dział. Plat. w tetralo: a także wyd. Demokr. żył ze czas. Tiber: i prawdop. był bibliot. nadworn. Aug: Jego wyd: utrzym. się w większ. manuskr. które nas doszły.

Bad. porówn. manuskr. Pl. zacz. na wielk. skal. Bekker który zwiedz. Monach. (1805) i Paryż (1871) i Włochy (1876-18) ułoż. wielko. apparatus criticus – ale wybór manuskr. nie zaw. był wnęsł.: stąd dużo zebr. warjant niepotrzeb.

Najwięk. zasł. rozłoż. na ważn. porówn. manuskr. ostat. badacz: Schanz –

Commentationes Platonicae Wurzb. 68

Novae " " " 71

Studien zur Gesch. des plat. Textes 74

Ueber den Plato cod. der Markusbibl. in Vened. 77 –

Oprócz tego wiele jego pracow. do swoich wyd.

Obok niego należy także wymien. Jordana: De codicum platonicorum auctoritate Lipsiae 75 i rozpraw. jego w Jahrbb. f. class. Philol. VII Suppl. Bd. i w Hermesie XII XIII

Oxoniensis   Najd. mscr. przechow. się w Oxf. w bibl. Bodlej. stąd Bodlejanus = lub też Clarkianus od mscr. Clarke, któr. go odkrył na wysp. Patmos i przywiózł do Angl.

Travels in various countries of Europe, Asia and Africa – 2e ed. t. 13 =

Dowied. się w Bos. od księg. antykw.: (któr. miał pełk. Hom.) że tego rod. manuskr. poradził. za... się na wysp. Patmos odwied. tamtejsz. klaszt. i gorliw. przyjęt. zast. biblio. w najgor. nieporz.: W jed. roz. na tap. leżał rozrzuc. ten mscr. ΧΣΙΕΟ-ΘΕΔΕΓΔ, jak mów. opat klasztor. Wśród niel. Cl. ... który: ... napis: mskr. na perg.: któr. okład. drewn. in fol. – wyjęd. się stąd przez rok:

Po dług. układ. 11 paźd. 1801 oneto. w kor.: nabyt. owe: obok. ten maskr. i kil. inn. na stat. Oprócz 91. dost. się w ręc. Angli: poez. św. Grzego.; jed. dziel. Filona, dwa tomy z ant. greck. i słown. Św. Cyrilla –

Kied. mskr. 91. dost. się do Pat. nie wiad. ale był tam już w XVI stul. W Watyk. Bibl. mskr. 1205 zawie. katal.: biblio. klaszto. w Patm. Ten mskr. jest ~~XVI~~ stu.

Phaed.

8

Clarke podar. mskr. Porsonowi któr + 1808 25 wrze. Nast. w. uniw. oxf. kup. za 1000 f. wszyst. mskr. zebr. przez Cl. tak wschod. jak greck. Inwent. zost. spis. 1812 - Gaisford, filo. greck. zajął się katalogiem rękop. grec. i ogłos. w r. 21 z mięg. Lectiones platonicae, porów. go z ed. Steph.

Pot. robió. now. collation. dla niektór. dzł:

Jowett dla Jabuc d ed. Symp.

Campbell dla swoj. edy. Teet. Sofis. Polit.

Riddel dla swoj. " Apol (67

Poste " " " Fileb. (66)

Bywater " edy. Fedona przez Wagnera (71)

Nawr. Schanz podr. wsz. frag. przez. poszcz. do Oxf. i now. rob. porów. i rękop. opis: w Novae com. plato. 71. Wirc.

Mskr. zawi. 420 str. in fol. z któr. pier. dwe zawi. wyjąt. z Firg. Argyt. Nast. 24 dzl. w porząd. Trasy. w. 6 pierw. tetralo.

1) Euty. Apol. Krit. Phaed.

2) Craty. Theaet. Soph. Polit.

3) Parm. Phileb. Symp. Phaedr.

4) Alcyb. I, Alcib. II Hipparch. Erast.

5) Theag. Charmid. Lach. Lys.

6) Euthyd. Protag. Gorg. Men.

Arethas 860 ur. w Patrae
uczeń Focjusza – około 907
arcyb. Cezarei – ~~…~~
(Focjusz 820–891 – złożony z godności
przez Leon. filo. 886 i zamkn.
w klasztor.
Arethas współcz. patryar.
Euthymios 907–912
którego vita anonymi wsp.
dziś jest. także w życ. Arethasa
Dla Areth. pisan. wiele
rękop. jak wid. z zachow.
podpis. – jed. cod. z r. 932
wiele objaśn.
Niezdaw. koment. grec.
do Apok.: zachow. tylko
w jego przerob.: Mamy jego
objaśn. do Plato. Lucyan.
Euzeb.: Z cod. dla niego
pisan. jeszcze istnieją:
Cod. greck. apolog. w Pary.
Cod. pism dogmat.
Cod. Euclid.
a rhet. Arystydesa
Diona Chryzost. i Plat.

Na koń. Meno:

ἐγράφη χειρὶ Ἰω καλλιγράφου
εὐτυχῶς ἀρέθαι διακόνῳ πα-
τρεῖ νομισμάτων Βυζαντί-
ων δέκα καὶ τριῶν μηνὶ νοεμ-
βρίῳ ἰνδικτιῶνος ιδ' ἔτει κοσμοῦ
ςυδ βασιλείας Λέοντος τοῦ φι-
λοχ῀ υἱοῦ Βασιλείου τοῦ ἀειμνήστου.

t. j. 896 r. po Chr. 6464 po stwo. św. za cesa. Leona VI
filoz. (886–912) – który. rz. Bazyli od 867–886 =

Każ. str. ma 34 wiersz.; mało skrócen., iota dopisan.
nie podpis. spiritus. asp. i len. ⊢ ⊢ Ostat. 6 kart. z perg.
popraw. z welinu – na drug. ind. dzieło – zaw. 52½ arkus.
czystsz. numerow.

Każd. dział. ma swy tytuł: wedł. zwycz. przyjęt. przez
dawn. wydaw.: już starożyt. uważ. drug. tytu. za nie bez.
dostad. – a treść: jeszcze wcześ. wart. wymyślo. przez schol.

α' Εὐθύφρων ἢ περὶ ὁσίου, πειραστικός –
β' ἀπολογία Σωκράτους ἠθικός
γ' [Κρίτων] περὶ πρακτοῦ ἠθικός
δ' Φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς λογικός

Phaedon

8

Mscr. paryzki no. 1807 – dawniej wyż. cyto. jako Medic. Regius no. 2087 A zaw. u fol. 344 ~~[illegible]~~ pergami. po dwie kolum. po 20–25 liter na wiersz – stare pismo: z przedosd. wedł. katalo. z 10° stul., wedł. znaw. (jak Bekker, Graux, Bast) (kabit) wokół dawniej: – oprawa: z herb. Franc. Navarry z pierw. lat 16° = historia mskr. mało zna; należ. do kard. Mikoł. Ridolfi w 2 poło. 15° stul. a ten miał go prawdop. od Janusa Laskaris – bo zost. znak. $\underline{\Lambda\sigma}$ – zob. Huit, l'oeuvre de Plat. II. 398 =

Zawie: Klitoph. jako $\kappa\delta'$ (= 29?) zat. poprzed. przez 7 katalo, potem nast. Tim. Crit. Min. Legg. Epinom. Epist. Ὅροι i νόθ. dzieło. νοθευόμενοι

Na końcu ὠρθώθη ἡ βίβλος αὕτη ὑπὸ κω μητροπολ ἱερᾶ πολ τοῦ καὶ ὠνησάμενου – te poprzen. słowa wymaz. i u końcu. ne zmieniony. dawn. liter

Sam mskr. pisze: piękna ręka wschod. człow.; ten sam, który napisał Marciana 246 i 283 oraz styp. Palatina 398 w Heidelb.

Drugi Mskr. paryzki no. 1808 dawn. Regius 2088 – in fol. papierow. nie mniej wart. i zdaje się być kop. zrob. w 13 stul. mskr. weneck. = 360 kart

1° = 7 pierw. ksiąg – rz. przy kon. Wenet. czyt. τέλος τοῦ πρώτου βιβλίου – pot. wenet.

2° siedm dzieł. apokryf. – z tot. wen. – Tim. z Lokr.

Na 3 kar. czyt.: Ex bibliotheca I. Huralti Boistaillerii, emptus aureis 35 a Nicolao graeco 1562 – Boistaillé był embas. fran. w Konst. i Wene. w poł. 16 w. To samo wynik. z okład. które z tych sam. czas. pocho.

=

Wenecya ma 2 mskr. bar. waż.

App. class. 4 cod 1 = t Bekk. T Schanz (Lob. üb. den Platocod. der Markusbibl. zu Vened. Leip. 78, pocho. z klasztu. S Giov. e Paulo – pergam. 265 kart o 2 kolum. po 50 wier. – mod. skol. – pisan. przez 4 kopist. Pierw. 4 karty przez znan. kalligr. Jana Rhosusa zawier. Tim. z Lokr., skolion, wyciąg z Plut, ind. pism Plat. wedł. Trazyl. // Najwięk. i najlep. część (p. 5a – 212 b) zawier. pierw. 7 tetralo. z Clitoph. a więc – się nie powtar. III ks. Resp. = zrob. to z XIII stul. na kon. Wenec. ktor. jest oznacz. jako Κγ' czyt: τέλος τοῦ Δ' βιβλίου

Trzeci ręcz: (p. 213 a – 255 b) z XV stul. zawie. kon. Resp. a jeno późn. dod. Tim.

Szczegó. liter:

Plat. Fed:

Aristoxenos z Tarent, z rodzi. muzyk. – wyniósł się do Grecji gdz. kształc. się w Mantynei. Nauczy: pierw. byli ojciec jego Spintharos, muzyk Lampros z Erythrae i Pitagorej. Xenofilos. W filoz: stud. Arysto. i miał nadzieję. zost. jego następ.; gdy jednak Teofr. (zapew. z polecen. Arystot.) powoł. do pamięt. uważ. mąd. wielk. nied. Jego dział. lit.: wzorcy w trak kierun.:

a) pisma traktaty o muzy: z któr. nas doszły jego ἀρχαί i στοιχεῖα ἁρμονικά

b) biogr: któr. zaczerp. wiel. – Hiero. Diocesch

Sw. Hier. de viris illustr. i praef. ad Dextrum: longe omnium doctissimus Aristoxenus musicus = zatem opracow.: filozof: Pitag. Archyt. Xenofila, Telestesa, Sokratesa, Platona – poet: tragików: περὶ τραγῳδοποιῶν = (gdz. mów. także o Sofokl.)

c) pamiętni. i anekdot. = ὑπομνήματα ἱστορικά, συμμικτὰ συμποτικά = tyl. drob. frg. u Müllera F. His. Grae: II. 269 sqq.

Die harmon. Frag. von Aristox. griech. u. deutsch von P. Marquard Berl. 68 –
Westphal = Aristoxenus v. Tarent Melik u. Rhythmik des klass. Hellenenthums 83
Id. Die Musik des griech. Alterth. etc. Leipz. 83
Id. Die Frag. u. Lehrsätze der griech. Rhythmiker 61

Plat. Fedon

Flig malut. kraik, ściśnięt. zwolna. Sięga: od wscho. Argol.
od połud. Arkad — jak. 400 met. nad morz. otoczo. zewsząd wysok.
gór. dochodz. do 1300–1500 met. — miał dawn. trad. pitagor.
Zob. opis miej. i początk. dziej. u Paus. descript. Grae. II. 12 § 3 sq
Wedł. niej. Hippasos, pradziad Pitag. wedł. wędrów. Heraklid.
opuścił stron rodzin. i schron. się do Samos — wedł. inn. dzie-
jop.: t. jego krol. Mnesarch oraz Marmakos —

W Fliuncie miał pono Pitag. stycz. rozmo. z Leon.
samowład. które dała początk. nazw. Filozofii = Cic. Tusc. V. 3 § 8
Diog. Laert. praef. 12 — cytuj. książ. Heraklid. Pont. περὶ τῆς
ἄπνου =

Długo rozwod. się nad wyr. φιλοσοφία Wilamowitz, w Philol.
Untersuch. I. Aus Kydathen p. 214 sqq. Zdaj. się jemu, że
po raz pierw. do literatu. filozofi wprowadzo. w znacze. specyal.
przez Plat. w Fedo. p. 278 d =

W. uważ. φιλοσοφέων u Herod. I. 30 za późniejs. dod.
Sam wyr. φιλοσοφία (= ἀστρονομία ?) u Her. I. 50 nie znal.
Zob. i jedn. Ueberw. Heinze I. 4 =

Wilamo. przeczy tak. żeb. wyr. ten stąd w pierwot. texcie
Heraklid. [illegible] —

W każd. raz. nie mało turb. Fliuryjny: rozmow. ię
filozo. pis: jak zasadn. umie. wza: Filoleo. i Eurykosa.
u Dróg. z Laerty =

Fedon.

Rozkład treści:

A. Wstęp ogólny: c. 1. 2. (Wohlr.) lub pp. 57 a – 59 c

Echekr. prosi Fed. aby mu opowiedz. ostatn. chwil. i słowa Sokr. ~~zagadnię~~ . gość tem chętn. przyrze. to zwł. poważ. był obecn. przy śmier. jego – Wymien. także inn. którz. byli raz. z nim.

B. Prolog: c. 3. 4 (W) = pp 59 d – 61 b.

Przyjac. i uczni. przyb. wcześn. niż w dniach poprzedz. Zast. Mistrz. już rozkut. i płacz. Xantyp. któr. ludz. Kryt. odprowad. do domu. Sokr. sied. i wycier. sob. nog. zbol. od kajd. Teraz ma przyjem. ale przyjem. każ. poprzedz. bolen a po nię nowy. ból następ. – Ezop byłb. ułożył któr. bajecz. na ten tem. a stąd. Leb. go pyt. dla czeg. w więzie. zacz. przerab. bajk. Ezop. z prozy na wiersz. Każ. odpow. Euenoso: któr. był w ~~...~~ . ~~do~~ liub. pytaj. się, że z powod. ma przecz. dawniej przykład. się do filoz. a teraz. dopiero do wierszow. ćwicz. się w muzyk. jak mu Bóg przykaz: Dołącz. radę aby Eueno. jak najprz. udał się ~~za~~ ~~nim~~ .

C. Część pierw. c. V – XIII pp. 61 c – 69 e.

c. V a) Symm. dziwuj. się polecen. i zarz. że Euen. nie będz. miał ocho. go zpełn.

b) Sokr.: jest. on filo. powin. prag. śmier. ale nie moż. się zab.

c) Ceb. uważ. to za sprzeczno. Sokr. ją rozwiąz. dowod.

VI d) 1° że człow. jest w więzie. nie moż. zat. opuść. go bez zezwol.

2° jest własno. bog. nie moż. zat. bez ich zezwo. życ. porzu.

VII e) Ceb. widz. w tem drug. dowod. now. sprzeczno. bo jeśl. czło. własno. jest bog. nie powin. chcieć porzu. tak dobr. pan; zat powin. pragn. życ.

VIII f) Sokr. rozwiązu. tę now. trudno. oświad. że po śmier. dobr. żył. i u dal w towa. bog.:

Krótk. intermezzo z Krito.

Sokr. zabi. się do obro. aby wytłum. się przed przyjaciół. dla czego chce umr. życ.

Część pierw. (Ciąg dalszy) **Fedon**

g) Śmierć jest rozdzi. duszy od ciał. — c. IX p. 64 a – d

h) Filo.

1° gard. wszech. ciała

2° odryw. się od zmysł. i tyl. dusz. postęp. się w nabyw. praw. — X. p. 64 d – 66 a

i) Filoz. post: najwięk: jak gdyby nie miał ciał. i jest przeświad. że ono tyl. przeszka. mu w doskonal. swoj. woli i umys. Rozum. przeto, że dla niego wyp. rozdziel. się z ciał. t. j. umrz. — c. XI p. 66 b – 67 b

k) gdy dusz. rozłą. się z ciał. uzasad. jest ~~stwor. się~~ spodzie: że ona wted. zob. to, czeg. i w życ. dowies. tyl. wted. dostrzeg. gdy oddal. się jak najbar. od ciał. A taki. drug. jest nadzie: że dosta. się do niej. czyst. — XII. p. 67 c – 68 b.

l) Kto tego się nie spodzie. i śmier. niechę. dowod. tem sam. że nie jest filo: = to znacz. że nie jest miłośnik. do pogard. zmysł. i poświęc. prawd. lecz stwor. do wszel. i ponęt. ciel. Tyl. filo. może być mężn. a cnot. któr. jest takż. oczyszcz. duszy, jedyn. jest środ. aby w zamęt. życ. dost. się do bóg. — XIII p. 68 c – 69 e

Ścisło właściwy (w Fedonie)
Drugi dialog jest ten, który Echekratesowi opowiada Fedon.

Fedon

Scena jest cela więzienna, w któr. Sokr: przygoto. się na śmierć; czas, w któr. odby. się rozmo: ostatni dzień jego życia.

Około niego zebra. się kilk. przyjac. i ucz. Większo. z nich nie odzy. się wcale. Z tych zaś któr. mów: ~~należ.~~ jedni ~~odzoi.~~ ~~który~~ bezpośred. ~~tez~~ bior. udz. w dysku; ~~a~~ inn: ~~któr.~~ wtrącaj. się lub po niej mów. ale o potrzeb. bież. chwili, o rzecz. mając. zwiaz. wprost z położ. Sokr. i wypadk: na któr. się ~~zanosi~~ zanosi.

Do tej drug. kategor. należ. zw. uczn. Xantyp. któr. tyl. raz parę słów wypowi. i pot. stąd. Jedenast. któr. radz. Sokr. aby nie rozgniew. się dysput. a na kon. oznaj. że już czas wypić trucizn. przedewszyst. zaś Kryton = zna. nam dlu. z dialo: ojc. odbior. jego narz. i odzywaj. się w ten sam. więź. Tutaj post. jego robi wielk. wraże. artyst: bo swo. usposob. czł. praktyc: oddan. i przyzwycz: a przedewszyst. swoj. dobro: delikat: pamięt. o potrzeb. uczestnic. ułatwi. Sokr: stano: ok dopełnie. przy to osob. Sokr. zejśc. tyl. będz. bezwzgl. przed. oraz dwóch uczn. Pitagorej: Symm. i Cebesa, zw. interesuj. się dysku.

Chór ^w^ uczniów. przystanku. się skład: Ateńczy. i kol. zamiejsc.

Z Ateńczy. wymienię.

D. L. II. 121

+ (miał ut. podob. ostatecznym w Plat. mowa o dział)

1) Krytobul – syn Kryto. – intel. otocz. – cyrstir: przystoj: trochę zarozumiały i ~~dum~~ o swoj. piękno: chętn. wdzia. w dobr. towarz: Był obec. przy sąd. rozpr. i śmierci = Apol. 33 d

W dial: Plat. nie występ. nigd. jako uczestn. dysku: Ze to występ. u Xeno. w Εἰκόν:+ Symp: III. 7, IV, 10, 12 = i w Mem: I. 3 § 8 sq/

II - 6 rozm. Xeno: o rozmo. strofuj: który miał Sokr. z nim, aby go ostrzec. Krytob. rozmow. Sokr. z zem. Krytob. o sposob. szuk. i wybier. sob. przyjac. (apol. 33 d)

+ Euthyd. 271 d (~~Κλεινίας~~ = νεανίσκος Pollux – świeżo wygląd) οὗτος δὲ πρόσφησεν καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν =

+ Który cały odby. się międ. Sokr. a Krytobul. w 7 pier. rozdział. ojców – jemu Sokr. swoją rozmo. z Ischomachem –

W Symp. II. 3 występ. jako młody małżonek – dumny ze swoj. piękno.

2) Epigenes, syn Antyfonta – był obec. podcz. rozpr. sąd.

Sokr. rozmaw. z nim w Xen. Mem. III, 12 o potrzeb. ćwicz. fizycz.: ponieważ był młod. a lich. zdrow = nazyw. się tam τις τῶν ξυνόντων

3) Apollodor – z stron. ostatnich. gdy Sokr. pij. truc. – 117 d

Tak kocha Sokr.: że ze nim zrale: stąd ὁ μανικός = Symp. 173 d = Przed śmierc. Sokr.: przyniósł mu bogat. szat: aby w niej umrze = Aelian Var His. I. 16 = nazyw. się dobrodusznie głupim w Apol. Xen. § 28: ἐπιθυμητὴς μὲν ἰσχυρῶς αὐτοῦ ἄλλως δ' εὐήθης = także. odpow. Sokr.: że woli umr. niewinn. niż zbrodn:

Q Ibid. V. 1 Komi. scena. gdy porówny. Sokr. piękno swoj. twa. z piękno. Krytob = brzydz. gdz. mów. ze. o swoj. piękn. wypow.,

A gdy zav. na wstę. robi Sokr. rozjem. swoj. dysku. z Kraty. a pot. prow. z Sokr. pierwsza część dział (= 3/4) ostat. wyjęd. rozmo. Krat. z Sokr.

4) Hermogenes występ. w Kraty.: A lubi filoz.: ale źle gospod. i traci majątek. Crat. 391 c. Syn bogat. ojca stracił fortu: wiel: Crat. 384 c. Tego Hermog. poleca Sokr. Diodorowi: jest zupeł. podupadł. aby go przyj. na rządzcę swe. domu Mem. II. 10. ~~Uważa~~ Radzi Hermog. przed proces. Sokr. aby przygot. sob. obro. o swem żob. piękn. odpow. Sokr. Mem. IV. 8. § 4 sq. To samo w Apol. Xen. § 2 sq. Był to syn bog. Hipponika, a w domu jego brata Kalliasza odbywa się dial. Protag. Pięknie. odzywa się u Xeno. Symp. 3,14; 4,46 sq. 6,1 sq.

5) Kteryp i Menex = występ. jako młodzi ~~kuzyni~~ bracia stryje. w Lizysie, Fedon

z Ktér. za zeprzyjaź. i uorgan. do tej. sem. gimn: Kteryp. dość zachow. gradto. mało skrom. = ale później nie zły orto. od Sokr. przyswaja. jak iniad. Fedon = w Euthyd. 273 a - zachow. dla młodz. gdz. bierz. udział w rozmo

6) Eschines] raz. z młod. klinczeren przeciw Dionysodorowi i Euthydemowi = Menexeny występ. w dziel. tegoż imien. gdz. Sokr: wygła. mow. pochwal = przyg. uciwie. się troch. z ambi.

Syn Lizaniasza - obec na proces: Apol. 33 d ‖

Menex = Zob. p. 234 a.

‖ Troch. wzdoro nim w D. L. II. 34. 55. 60

Cic. Or. II. 22 i mei principes exierunt

7) Antystenes Zob. Diog. Laer. VI. 1. § 1-19: Mullach, frgm. Philos. graecor. II. p. 261 sq. (Bonsius 67) = Ferd. Dümler, Akademika. Beiträge zur Literaturgesch. der sokr. Schulen. Giessen 89. = wed. I: Antisth. Archelaos u. die olymp. Festreden = VIII. Der Streit zwisch. Plat. u. Antisthen. über die Ideenlehre =

Oprócz tych Ateńczy: są zamiejsco. z Teb i Meg:

8) Cebes i Symmiasz z Teb

9) Fedondes z Teb

10) Euklid. z Meg:

11) Terpsion z Meg.

3.

6. Eschines wymienio. tyl. tut. i w Apol. p. 33e gdz. jest obec. przy proc: raz. z ojc. Lizaniasem — Fedon

Diog. Laert. II. 7 § 60 sq = syn Lizanie = kiełbasnika = bard. wier. towa: Sokr. = jed. tyl. umiał cenić mnie syn kiełbasi - ὁ τοῦ ἀλλαντοπωλου =

Wedł. Idomenea: on to doradz. Sokr: aby uciek. z więz: a Pla: przez niech. ku niem: bo drugiem. się podob. Arystyppe = przypis. radę Kritonowi (zob. dal.)

Jest to ~~[illegible]~~ jedn. z tych bajek, któr. rozpowsz: Epikurej = (Idom. był jedn. z nich, przeciw Pl: aby zohydz. jego pam: Że Pl. nie miał niech. do Eschi: wid. stąd, że wymien. go w Apol. i w Fed: wszystk. tak tato gd. powin. bo tył. z Fedo. wsz. że był obec. przy śmierć Sokr: Jed. jest prawdopodob. że Krit. dał: ową radę, bo był od lat wiel. w zażyt. stosun. z nim i miał środ. aby rad. wykon: i drugim Sokr. nie obowiąz. =

(D. L. II. 34) Gdy oświadcz. Sokr: że jest bied. i nie może ma nic dać wzaj. prócz sieb. sam. usłysz. tę piękn. odpow:

Czy się sprzecze: że dają mi nasz bar. wszelkos?

Przebyw. na dwor. Dioni. Syrakuz. podob.-raz. w dobr. komityw. z Aryst. w przed. Plat. – D. L. II. 61 = dla tej. podob. traktow. go z lekcew. - Aryst. zaś miał się opieko: i wszyst. dla jej. dział. a któr. Łask. przyjś. i podaw. ≡

O styl. jej. mów. Timon (D. L. II. 55) ostr. cenzorow. że się mniej. niko. przekon. O jej. dział. twierd. Menedem z Eretrii = że praw. wszyst. dost. od Xantyppi w oryginale jest bajki:

Z nich jed. były ἀκέφαλοι i uchodz. za apokryf: (tak Peryst. z Efezu – D. L. II. 60)

Z inn. któr. było wszyst. siedm wzorow: sobie: Eschi. podszywał. przez Pazyfonta z Eretrii (tak Persenus). Który podob. tak. podob. kilk. dział. Antystena.

Te sied. było: Miltyades, Kallias, Aksjoch, Aspazja, Alcyb. Telauges, Rinon = D. L. II. 61 =

W styl. i wymow: naślad. Gorg. = pisząc taki nowy rodz.: a Lis: pisząc nieu. raz wyst. o onnerst.

Dział: któr. nas doszły, są wszyst. podejrz.:
Zob: Timisch, philol. Stud. zu Plato. Leipz. 96 = p. 489 =

Cebes – Symmiasz, obej z Teb, gdz. od czas. Lizysa Fedon
utwor. się mały związ. zwolenn. sekty – późn. ze nim
od. się Sokr. jęz. wcz. Filol. aby go poslu. Z wom. pierws.
następn. Epaminon., z wcz. drug. byli Sym. i Ceb.
Tot. przeno. się do Sokr = Xen. Mem. III. 12. 17. I. 2. 48.
Są bar. samodz. – w tym czas. jeszcz. młod. νεανίσκοι p. 89 a
Po śmier. Sokr. podróż. raz. a na stow. wspomn. dzis
o zmart. wiet. Plut. de gen. Sokr. § 7 = tam. opowi. że raz z Plat. wsyt. się było w Memfis – i z Ell opisanem =
O Sym. mowa w Fedr. p. 242 b.
Ten. w Crit. 45 b przyniós. pien. aby uDat. Sokr. ucieczk.
D. L. II. § 124 wymie. 23 dział.

O Ceb. u Diog. L. bar. mało = trzy dzieło. Πίναξ,
Ἑβδόμη, Φρύνιχος = u Xen. Mem. I. 2. 48 III. 11, 7.
On także. ofiarow. pieniądz. na wykup. Sokr. = Crito 45 b.

[illegible]